The Diocesan Gateway

Vol. 43, No. 01, Jan.-June 2025

The Diocesan Gateway
Vol. 43, No. 01, Jan.-June 2025

Orthodox Church Centre
Mar Theophilus Marg, Sector 10A
Vashi, Navi Mumbai 400 703
Ph.: 022-27801427

Editorial Board

President
H.G. Geevarghese Mar Coorilos
(9820333379)

Chief Editor
Rev. Fr. K P Verghese
(8291080006)

Associate Editor
Rev. Fr. Ashwin Fernandis
(9496021530)

Publisher
Rev. Fr. Alex P Mathew
(8129021777)

Manager
Rev. Fr. Thomas K Chacko (Diocesan Secretary)
(989289596)

Members
Rev. Fr. Thomas Myalil (7709867706)
Rev. Fr. Santhosh Varghese (9869125758)
Rev. Fr. M. B George (9567938692)
Rev. Fr. Joshy P Jacob (9702762767)
Rev. Fr. Geevarghese Abraham (9969994460)
Rev. Fr. Rony John (8390832496)
Rev. Fr. Rajesh John (9946361896)
Mr. Roy Joseph, Nallasapora (9221826800)
Mr. Philip Varghese, Dadar (9870623498)
Mr. John Jesudasan, Chembur (9869279569)
Mrs Susan Thomas, Vashi (8169259464)
Mrs Susan Shibu, Nerul (98218 53853)

Send your articles and news to the following address,
Whatsapp No.
or
E-mail

Orthodox Church Centre
Mar Theophilus Marg, Sector 10A
Vashi, Navi Mumbai 400 703
Ph.: 022-27801427
or

The Publisher
Rev Fr Alex P Mathew
Mobile: 8129021777
or

diocesangateway@gmail.com

Message from His Grace 3

Editorial 4

അൽവാറീസ് മാർ യൂലിയോസ്:
കരുണയുടെ അപ്പോസ്തോലൻ 5

തിന്നാത്ത അപ്പവും കേൾക്കാത്ത നിലവിളിയും 7

A Study about the Relevance of Nicene Faith through the Trinitarian Interpretations of a few Ancient Eastern Christian Theologians 8

ഫാ. വി. സി. സാമുവലിന്റെ ആത്മകഥയ്ക്കു ഒരു ആമുഖം 14

യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ:
നിലപാടുകളുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവം 17

വിളക്കുമരങ്ങൾ 19

Cover Page Sketch:
Fr. Rijo Geevarghese
(Ahmedabad Diocese)

Our Websites

https://mosc.in/
https://bombayorthodoxdiocese.org/
https://catholicatenews.in/
https://www.gregoriantv.com/
http://malankaraorthodox.tv/
https://www.ovsonline.in/

Advertisement Rates

Full page Rs. 1000
Half page Rs. 500

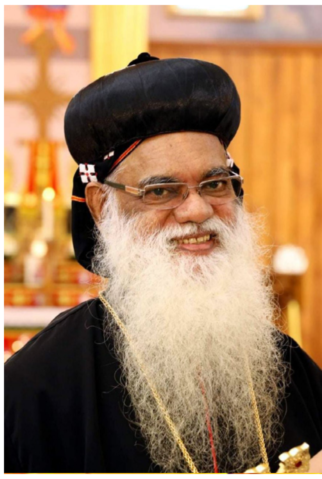

Message from His Grace

Dear Clergy, the Members of the Working Committee, Managing Committee, Diocesan Council, the Managing Committees of all the parishes in the Diocese, Faithful of the Diocese and all Friends and Well Wishers of The Gateway,

Warm greetings and blessings in the name of our Lord and Saviour Jesus Christ.

We were greatly privileged to celebrate the Feast of Pentecost, a sacred occasion where we reflected on the renewal and indwelling of the Holy Spirit. This renewal is not merely a liturgical moment but a divine agenda—vital for the future of the Church and the personal spiritual journey of each believer. I extend heartfelt gratitude for your earnest preparations and active participation in the liturgical services, particularly the Pentecost celebration. Let us continue to pray that the same strength and spiritual vitality remain with us, enabling us to soar higher with renewed strength, casting off all weakness and bearing new spiritual fruits through the power of the Holy Spirit.

Pilgrimage of Grace

We were also blessed to undertake a spiritually enriching pilgrimage—a sacred journey joined by 5 Metropolitans, 2 priests, and 37 dedicated laypersons, both men and women. This pilgrimage led us to numerous holy sites, including veneration of relics and, most notably, the sacred skull of our Patron Saint Thomas. We visited monasteries, engaged in spiritual fellowship, participated in the candlelight procession at Lourdes, joined the liturgical hours with the Taizé Community, and venerated relics at many revered places.

A highlight of this journey was the audience we had with His Holiness the Pope, and our veneration of the relics of the Holy Cross—the very wood, nails, and thorns associated with the crucifixion of our Lord. Though the journey was physically demanding, involving climbs to historic locations like the Acropolis in Athens and the hills of Patmos Island, by the grace of God, all—including those in their 80s—completed it faithfully, despite physical challenges. Truly, it was a pilgrimage of blessing and transformation.

Apostles' Fast and Spiritual Renewal

As we now walk through the days of the Apostles' Fast, preparing for the Feast of Saints Peter and Paul (June 29) and the collective celebration of all Apostles on June 30, let us draw closer to the Lord in the company of His chosen Apostles—faithful witnesses who stood firm in their calling. Having visited the sacred sites of several Apostles including St. Paul, St. Peter, St. Thomas, and St. John, we are reminded of their life of sacrifice, commitment, and evangelism.

Let these memories not fade but inspire us to seek their intercessions as fortresses of faith in our own spiritual journeys. May their lives serve as beacons of courage and direction as we walk toward the Golden Jubilee of our Diocese, a once in a lifetime celebration.

Addressing Our Time: The Call of the Church

We live in a world where value systems are rapidly deteriorating. Even in our beloved nation of Bharat Mata, and especially in Kerala—often called God's Own Country—we witness a moral decline. Tragically, many of our youth, once our pride and promise, are now falling into the snares of substance abuse and spiritual confusion.

The Church, under the leadership of His Holiness the Catholicos, has taken this issue seriously. Through his words and actions, His Holiness has issued a clarion call for renewed responsibility (Druxit)—urging all of us to awaken, act, and address these societal challenges. We must empower and equip our youth to resist these destructive forces and to turn instead toward the nourishing message of the Gospel, the life and teachings of Jesus Christ, and the sacramental life of the Church.

A Future with Hope

A powerful youth movement is emerging, and I am glad to share that a remarkable, full-day initiative was recently conducted in Kerala, laying a strong foundation for this awakening. I urge all who read this message to join hands in shaping a generation that is healthy—physically, mentally, and spiritually. Let us inspire our youth to pursue what is noble and edifying. In doing so, they will not only build a better Church and society but will also become agents of hope for others, drawing even those of other faiths into a life filled with purpose and eternal promise.

Our initiatives must be implemented earnestly at the Diocesan level, especially among youth and students. They must be nurtured, mentored, and empowered—so that not even one soul is lost, and that each life becomes a testimony of discipline, positivity, and divine purpose, in both their academic journey and faith practice.

Let us thank God for the visionary leadership of His Holiness and the Department of Human Empowerment. May every member of our Church take ownership of this divine responsibility and move forward with conviction—so that God's glory may be revealed, His love received, and His purpose for creation fulfilled through our commitment and holy action.

May the Holy Spirit empower each and every one of us, guide our steps, strengthen our resolve, and fill our lives with divine harmony, and thereby transform us to become instruments of God's peace, truth, and love.

May God bless you all abundantly.

Your Shepherd in Christ,

Geevarghese Mar Coorilos

Metropolitan, Diocese of Bombay

Editorial

Wings of Repentance, Roots of Renewal

As we journey through the sacred season of the Apostles' Lent, the Church calls each of us to rekindle the flames ignited on the day of Pentecost. The Feast of Pentecost, when the Holy Spirit descended upon the Apostles, is not just a historical event—it is the living heartbeat of the Church. It marks the birth of the missionary Church, and what followed was not rest, but a courageous, Spirit-filled mission that changed the world forever.

The Apostles' Fast, which begins after Pentecost, is a spiritual continuation of this divine commissioning. It is a time when we, like the Apostles, are invited to deepen our commitment, purify our intentions, and prepare ourselves for missionary living in a wounded world. As St. Irenaeus reminds us, "The glory of God is man fully alive, and the life of man is the vision of God." To become truly alive in Christ, we must allow the Holy Spirit to sanctify us anew during this holy season. In the spirit of this missionary call, we also look forward to July 3rd, the Dukhrono (commemoration) of St. Thomas the Apostle, the great missionary to India. His bold proclamation—"Let us also go, that we may die with Him" (John 11:16)—continues to echo in the Indian Church. His martyrdom in Mylapore reminds us that the Gospel reached our shores not by chance, but through blood, courage, and faith. The Apostolic legacy he left us is not merely heritage, but a living mandate—to evangelize, to witness, and to transform our culture with the Gospel of Christ.

At the same time, our hearts remain heavy with grief due to the recent plane crash in Ahmedabad, which tragically ended many lives. As we extend our prayers and condolences to the bereaved families, we also raise a profound prayer for spiritual healing—for the world, for our nation, and for our communities. In such moments, faith must be our anchor. As St. Cyprian of Carthage once wrote, "The shipwreck of life is not the end for those who have set sail in faith." Let us carry the balm of Christ's compassion to those in pain.

This Apostolic Lent also invites us to a season of spiritual rejuvenation. In a time where busyness often overshadows stillness, and noise drowns the whisper of the Spirit, we must return to the wells of prayer, Scripture, Eucharist, and fellowship. The Early Church Fathers believed that true spiritual health could only be recovered through repentance, silence, and sacrificial living. As St. Isaac the Syrian taught, "Make peace with yourself, and heaven and earth will make peace with you."

Our mission today also includes the healing of creation. With the observance of World Environment Day on June 5th, the Christian conscience is once again reminded of our sacred call to be stewards of God's creation. Environmental degradation is not just a scientific concern but a spiritual failure—a sign of forgetting that the earth is the Lord's and everything in it (Psalm 24:1). We must reawaken the ecological conscience of our faith. Every act of environmental care is a liturgy in itself.

Let us walk through this Apostles' Lent with hearts burning like those on the road to Emmaus, hands ready like those of St. Thomas, and spirits soaring like the Apostles at Pentecost. May the Holy Spirit equip us to mourn with the suffering, heal the wounded, renew the earth, and boldly proclaim the Risen Christ in every corner of our lives.

As I also bring this blessed chapter of serving as Chief Editor to a close, I do so with a heart full of gratitude and reverence. It has been a sacred privilege to journey alongside you in this ministry of the written word—a ministry rooted in truth, faith, and communion. I am profoundly thankful to H.G. Coorilos Thirumeni, H.G. Theophilos Thirumeni, and our entire clergy fraternity, whose trust and encouragement became the pillars of strength during this journey. My deep appreciation also goes to our Publisher Rev. Fr. Alexy, the editorial team, and above all, our dear readers. Your thoughtful responses, enduring loyalty, and spiritual companionship gave this publication its soul. Now, as I hand over this sacred responsibility to Rev. Fr. Rony John, I do so with joy and hopeful anticipation. I am confident that under his stewardship, the magazine will continue to be a voice of inspiration, reflection, and renewal.

May God's boundless grace continue to lead us all—from one chapter to the next, from strength to strength—in faithful service to His Kingdom.

In Christ's love and mission,

Fr. K. P. Varghese
Chief Editor

ബഹ്റൈൻ സെന്റ് മേരീസ് ഇന്ത്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് കത്തീഡ്രലിൽ എത്തിയ ഗീവർഗ്ഗീസ് മാർ കൂറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ബഹ്റൈനിലെ ഇന്ത്യൻ അംബാസഡർ വിനോദ് കെ. ജേക്കബിനെ സന്ദർശിച്ചു. ഓർത്തഡോക്സ് സഭാംഗമായ അംബാസഡറിന് എല്ലാ ആശംസകളും നേർന്നു.

അൽവാറീസ് മാർ യൂലിയോസ്: കരുണയുടെ അപ്പോസ്തോലൻ

ഫീലീപ്പോസ് റമ്പാൻ

(ജ്യോതിസ് ആശ്രമം, രാജസ്ഥാൻ)

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിനു ശേഷം വി. ശ്ലീഹന്മാർ കർത്താവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ സുവിശേഷ പ്രഘോഷണത്തിനായി പോകുന്നു. അവർ എത്തിച്ചേർന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം ജീവന്റെ സുവിശേഷം അറിയുക്കുകയും ആ സുവിശേഷത്തിൽ വിശ്വസിച്ച വരെ ചേർത്ത് അതതു സ്ഥലങ്ങളിൽ സഭ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രിസ്തീയ സഭകളിലേക്ക് അനേക വിശ്വാസികൾ കടന്നു വന്നു എന്നു കണ്ട ഭരണാധികാരികൾ ക്രിസ്തീയ സഭയെ പീഡിപ്പിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. തന്മൂലം ആദിമനൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ ധാരാളം രക്തസാക്ഷികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും സഭ വളരെ ശക്തമായി പുരോഗമിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ഏ. ഡി 52-ൽ ക്രിസ്തുമതം ജനനം കൊണ്ടെങ്കിലും എല്ലായിടത്തും പ്രചരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. രക്തസാക്ഷികൾ ഇല്ലാതെ പോയതാണ് അതിനു കാരണം എന്ന് ചിലർ പറയുന്നു. എന്നാൽ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലങ്കര സഭയിൽ ഒരു രക്തസാക്ഷി ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നുള്ളതാണ് വാസ്തവം. ആ സ്മരണീയപുരുഷൻ മലങ്കര സഭയിലെ ആദ്യ ബാഹ്യകേരള മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന അൽവാറീസ് മാർ യൂലിയോസ് തിരുമേനിയായിരുന്നു. മലങ്കരസഭയുടെ ആദ്യ ബാഹ്യകേരള മെത്രാപ്പോലീത്തായായി 1889 മുതൽ 1923 വരെ ഗോവയിലും, ബ്രഹ്മവാറിലും, സിലോണിലുമൊക്കെ അക്ഷീണം പരിശ്രമിച്ച അൽവാറീസ് മാർ യൂലിയോസ് ഇന്നത്തെ മലങ്കര സഭയിൽ അത്ര പരിചിതനല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്ലേശപൂരിതവും ത്യാഗോജ്ജ്വലവുമായജീവിതം നയിച്ച ഈ പരിശുദ്ധന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുന്ന വിശ്വാസികൾ അനവധിയാണ്. ഈ പിതാവ് ഒരു ശ്രേഷ്ഠ അദ്ധ്യാപകൻ, ഭക്തനായ മഹാപുരോഹിതൻ, കരുണയുടെ അപ്പോസ്തോലൻ, ഉന്നതനായ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകൻ, അഗ്രഗണ്യനായ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരസേനാനി, ധീരോദാത്തനായ പത്രവർത്തകൻ, വലിയ സാമൂഹ്യ പരിഷ്കർത്താവ്, യഥാർത്ഥ മിഷ്യനറി മലങ്കരസഭയിലെ ആദ്യ രക്തസാക്ഷി തുടങ്ങിയ വിവിധ രീതിയിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ഗോവയിൽ സാൽസെറ്റ് താലൂക്കിലുള്ള വെർണ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കുലീന കത്തോലിക്ക കുടുംബത്തിൽ ജോസ് ബാപ്റ്റിസ്റ്റാ അൽവാറീസിന്റെയും മരിയാനാ എക്സ്പറ്റാസൊ ലോറൻസൊയുടെയും മകനായി 1836 ഏപ്രിൽ 29-ന് അന്റോണിയോ ഫ്രാൻസിസ്കോ സേവിയർ അൽവാറീസ് ഭൂജാതനായി. അൽവാറീസിന് രണ്ട് സഹോദരന്മാരും രണ്ട് സഹോദരിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു സഹോദരൻ വൈദികനായിരുന്നു. ഈ പിതാവ് ജനിച്ചതിന്റെ എട്ടാം ദിവസം ഭവനത്തിനടുത്തുള്ള ഇടവകപള്ളിയായ ഹോളിക്രോസ് ദേവാലയത്തിൽ വെച്ച് വി. മാമോദീസാ സ്വീകരിച്ചു. അൽവാറീസ് സ്വവസതിയുടെ തൊട്ടടുത്തുള്ള പള്ളിവക പ്രൈമറി സ്കൂളിൽ നിന്ന് പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തീകരിച്ചു. തുടർന്ന് സെക്കന്ററി വിദ്യാഭ്യാസവും, കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസവും പൂർത്തീകരിച്ചതിനുശേഷം 1853-ൽഗോവയിൽ സാൽവെറ്റ് താലൂക്കിലുള്ള റഷോർ സെമിനാരിയിൽ ചേർന്നു. 1859-ൽ തന്റെ 23-ാം വയസ്സിൽ അൽവാറീസ് റഷോർ സെമിനാരിയിലെ കോഴ്സ് ഉന്നതനിലയിൽ പൂർത്തിയാക്കി. ഈ സമയം കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചില ആഭ്യന്തര സംഘർഷങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തൽഫലമായി ഗോവയിൽ കുറെക്കാലത്തേക്ക് മേൽപ്പട്ടക്കാർ ഇല്ലായിരുന്നു. അൽവാറീസിന് പട്ടം കൊടുക്കാൻ മെത്രാൻ ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥയായി. ഗോവയിൽ ജീവിതം തുടർന്നാൽ തന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം എന്നു സാധിക്കുമെന്ന് ഒരു ഉറപ്പില്ലാതായപ്പോൾ 1859-ൽ അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറേ തീരപ്രദേശത്തിന്റെ സിരാകേന്ദ്രമായിരുന്ന ബോംബെയിലേക്കു പോയി.

അൽവാറീസ് ബോംബെയിൽ എത്തി അധികം താമസിക്കാതെ കോളേജിയോ ദി. ജെസ്യൂട്ട് എന്ന സ്ഥാപനത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഈ സ്കൂൾ 1856-ൽ മസഗാമിൽ ബിഷപ്പ് അനസ്താസിയൂസ് ഹാർട്ടമോന്റെ ആശീർവാദത്തോടെ ജെസ്യൂട്ട് മിഷനറിമാർ തുടങ്ങിയ ഒരു സ്ഥാപനമാണ്. അൽവാറീസ് ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനായതിന്റെ പ്രധാന കാരണം തന്റെ ചിരകാലാഭിലാഷമായ വൈദീക പദവി ബിഷപ്പ് ഹാർട്ടുമാനിൽ നിന്ന് വൈദിക പദവി സ്വീകരിക്കാം എന്നു കരുതി എങ്കിലും 1862 ആയപ്പോഴേക്കും ബിഷപ്പ് ഹാർട്ടുമാനു പകരം ബിഷപ്പ് വാർട്ടർ എസ്റ്റിൻ

ബോംബെ രൂപതയുടെ ബിഷപ്പായി. അൽവാറീസ് പുതിയ ബിഷപ്പിനെ സമീപിച്ചു. വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന അൽവാറീസിനെ അദ്ദേഹത്തിനു ഇഷ്ടമായി. നല്ല ഊർജ്ജസ്വലതയുള്ള ഒരു വൈദികനാകാനുള്ള കഴിവിനെ അദ്ദേഹം അൽവാറീസിൽ കണ്ടു. അങ്ങനെ 1862 നവംബർ മാസം 11-ാം തീയതി ബിഷപ്പ് വാർട്ടർ എസ്റ്റിൻ അന്റോണിയോ ഫ്രാൻസിസ്കോ സേവ്യർ അൽവാറീസിനെ കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ ഒരു വൈദികനാക്കി. തുടർന്ന് അഞ്ചു വർഷക്കാലം അൽവാറീസ് അച്ചൻ ബോംബെയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. വൈദികവൃത്തിയിലേക്കു വരാനും അതിൽ ജീവിക്കുവാനും ബോംബെ ജീവിതം സഹായിച്ചു. ബോംബെയിലെ ജീവിതം അൽവാറീസ് അച്ചനെ ഒരു നല്ല വ്യക്തിയാക്കി തീർത്തു. എന്നാൽ തന്റെ കർമ്മഭൂമി ഗോവയാണ് എന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്ന ഈ യുവവൈദികൻ തന്റെ ജന്മസ്ഥലത്തേക്ക് 1867-ൽ തിരിച്ചെത്തി.

അൽവാറീസ് അച്ചൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ ഒരു വൈദികൻ ആയിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഒരു സത്യവിശ്വാസാന്വേഷകൻ ആയിരുന്നു. ലോകത്തു വിവിധ സഭകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും വേദപുസ്കപരമായും അപ്പോസ്തോലികമായും ഉള്ള സഭ ഏതെന്നു കണ്ടെത്തുവാൻ പരിശ്രമം തുടങ്ങി. വിശ്വാസപരമായി കത്തോലിക്കാ സഭയുമായി ചില കാര്യങ്ങളിൽ വിയോജിപ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നു. പോപ്പിന്റെ അപ്രമാദിത്വം, കന്യകമറിയാമിനെക്കുറിച്ചുള്ള അമലോത്ഭവ വിശ്വാസം എന്നിവയിൽ എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ ആ കാലഘട്ടത്തിലെ

ദുഷ്പ്രവണതയെ അവലപിക്കുകയും വിമർശിക്കുകയും ചെയ്തു. സഭയിൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ അതിരുകടന്ന കൈകടത്തലുകളെയും അദ്ദേഹം ശക്തിയുക്തം എതിർത്തു. ഫാ.അൽവാരീസ് തന്റെ ആശയങ്ങളെ ജനങ്ങളിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ പത്രമാധ്യമം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി കത്തോലിക്കാ സഭയേയും ഗവണ്മെന്റിനെയും ഒരുപോലെ വിമർശിച്ചു. അതിനാൽ രണ്ടുവശത്തുനിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു പീഡനങ്ങൾ ഉണ്ടായി. 1882-ൽ ഫാ. അൽവാരീസ് പത്രാധിപരായിരുന്ന ക്രൂസ് എന്ന വീക്കിലി നിരോധിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ മുടക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സമയം ഫാ.അൽവാരീസ് ഒരു സ്വതന്ത്ര കത്തോലിക്കാ മിഷൻ രൂപീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഫാ. എൽ. എം. സുവാരീസും 5000-ൽ അധികം ആളുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർക്ക് അവരുടേതായ ഒരു ബിഷപ്പ് വേണമെന്നും അത് ഫാ. അൽവാരീസ് ആയിരിക്കണമെന്നും അവർ ആഗ്രഹിച്ചു.

പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യ സഭകളുടെ വിശ്വാസവും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയ അൽവാരീസ് അച്ചൻ 1887 കാലയളവിൽ മലങ്കര സഭയെ സമീപിച്ചു. അദ്ദേഹം മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ഒന്നാമനെ സന്ദർശിക്കുന്നു. തിരുമേനിയുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവവും ആത്മജ്യോതിയും മറ്റും അൽവാരീസ് അച്ചനെ ആകർഷിച്ചു. തന്മൂലം അദ്ദേഹം ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലേക്കു ചേരുന്നു. ഈ സമയം അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ആരും ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ ചേർന്നില്ല. അനുയായികൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നും കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ നിന്നും പീഡനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. അതു സഹിക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ ആരും പരസ്യമായി അൽവാരീസച്ചന്റെ കൂടെ കൂടിയില്ല. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ ചേർന്നതിനു ശേഷം, ആരും തുണയില്ലാതെ, സാമ്പത്തികമായി വളരെ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടതായി വന്നു. എന്തിന് താൻ മരണശയ്യയിലായിരുന്നപ്പോൾ കത്തോലിക്കാ സഭയിലേക്ക് തിരിച്ചു ചേരുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചവരോടൊക്കെ വളരെ ശക്തമായി ഇല്ലാ എന്നു പറഞ്ഞ അൽവാരീസ് തിരുമേനി ഓർത്തഡോക്സ് സഭയാണ് ഏറ്റവും നല്ല സഭയെന്ന് വിശ്വസിച്ചു. അതോടൊപ്പംതന്നെ ഇന്ത്യൻ ആചാരങ്ങൾ പലതും നല്ലതാണെന്നും മലങ്കരസഭ അതിനു മുൻതൂക്കം കൊടുക്കുന്നുണ്ട് എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ തിരുമേനി മലങ്കര സഭയെ തന്റെ മാറോടു ചേർത്തുപിടിച്ചു.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലേക്കുള്ള വരവ് അൽവാരീസ് അച്ചനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വർഷങ്ങളോളം താൻ അനുഭവിച്ച വീർപ്പുമുട്ടലിൽ നിന്നും ഒരു വിടുതൽ ആയിരുന്നു. മലങ്കര സഭയെ സംബന്ധിച്ച് ഇത് ഒരു അനുഗ്രഹവും ആയിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ അതിർത്തികളിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ സഭ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കേരളത്തിനു പുറത്തു വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനു ആവശ്യമായ നേതൃത്വം നൽകുന്നതിന് അൽവാരീസ് അച്ചനെക്കൊണ്ടു സാധിക്കും എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി അദ്ദേഹത്തെ മലങ്കര സഭയിലേക്ക് സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നു.അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവിന്റെയും ത്യാഗോജ്ജ്വലമായ പുണ്യജീവിതത്തിന്റെയും അംഗീകാരമെന്ന നിലയിൽ അൽവാരീസ് അച്ചനെ മേൽപ്പട്ടക്കാരനാക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. 1889-ൽ ബ്രഹ്മവാർ മിഷന്റെ ചുമതല നറോണ അച്ചനെ ഏല്പിച്ച ശേഷം അൽവാരീസ് അച്ചൻ കേരളത്തിൽ എത്തി. പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർദീവന്നാസ്യോസ് ഒന്നാമൻ തിരുമേനിയെ കണ്ടതിനുശേഷം സത്യവിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ പഠിക്കുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുവാനായി തിരുവിതാംകൂറിൽ വന്ന് പഴയസെമിനാരിയിലും പരുമലയിലും താമസിച്ചു. പരി. പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദൈവഭക്തിയും വിശുദ്ധ ജീവിതവും, പാണ്ഡിത്യവും ഒക്കെ അൽവാരീസ് അച്ചനെ സ്വാധീനിച്ചു. പരുമല തിരുമേനി അൽവാരീസ് അച്ചനെ റമ്പാനാക്കി. 1889, ജൂലൈ 29-ന് അൽവാരീസ് റമ്പാച്ചനെ ആദ്യത്തെ ബാഹ്യകേരള മെത്രാപ്പോലീത്തായായി (സിലോൺ ഉൾപ്പെടെ) പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ മുഖ്യകാർമ്മികത്വത്തിലും പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെയും, കടവിൽ മാർ അത്താനാസിയോസിന്റെയും സഹകാർമ്മികത്വത്തിൽ വാഴിച്ചു.

പോർട്ടുഗീസ് ഭരണകൂടം അൽവാരീസ് തിരുമേനിയെ ഒരു രാജ്യദ്രോഹിയായി മുദ്രകുത്തിയിരുന്നു. കത്തോലിക്കാ സഭ അദ്ദേഹത്തെ മുടക്കി. എന്നാൽ ഗോവയിലും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലുമുള്ള സാധാരണ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ആദർശപുരുഷനായി കണക്കാക്കിയിരുന്നു. 1912-ൽ അവസാനത്തോടുകൂടി അൽവാരീസ് തിരുമേനി ഗോവയിൽ തിരിച്ചെത്തി. തന്റെ മരണംവരെയും ആതുരസേവനത്തിൽ നിർവൃതി നേടുകയും ചെയ്തു. 1913 സെപ്റ്റംബർ ആദ്യ ആഴ്ചയിൽ അദ്ദേഹം രോഗബാധിതനായി. വാർദ്ധക്യവും ശരീരക്ഷീണവും കൂടിയായപ്പോൾ അസുഖം കൂടുതൽ മൂർച്ഛിച്ചു. തന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ റിബാന്തർ ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. ജീവനോടു മല്ലടിച്ച് കിടക്കയിൽ കിടന്നിരുന്ന ഈ പിതാവ് അസുഖം വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി 1923 സെപ്റ്റംബർ 23 പ്രഭാതത്തിൽ താൻ ലക്ഷ്യം വച്ചിരുന്ന തന്റെ നാഥന്റെ അടുക്കലേക്ക് യാത്രയായി. അങ്ങനെ മലങ്കര സഭയ്ക്ക് കേരളത്തിനു വെളിയിൽ ഉദിച്ചുയർന്ന ആ പൊൻതാരം പൊലിഞ്ഞടങ്ങി. അൽവാരീസ് തിരുമേനിയുടെ ഭൗതികശരീരം പൊതുദർശനത്തിന് പഞ്ചിം മുനിസിപ്പൽ ഹാളിൽ വെച്ചതിനുശേഷം

സെപ്റ്റംബർ 24-ന് വൈകിട്ട് നാനാജാതിമതസ്ഥരായ ആയിരക്കണക്കിനാളുകളുടെ അശ്രുപൂജയോടെ ആ ഭൗതികശരീരം പൊതുശ്മശാനത്തിൽ അടക്കം ചെയ്തു.

1967-ൽ ബാഹ്യകേരള ഭദ്രാസനത്തിന്റെ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (പിന്നീട് മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ ബാവാ) ഗോവ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ 17-1-1967-ൽ സാന്തനീസ് ദേവാലയത്തിൽ ബലിയർപ്പിച്ചിരുന്നു. ഈ സമയത്താണ് ഇവിടുത്തെ സെമിത്തേരിയിൽ കാടുകയറി കിടന്നിരുന്ന അൽവാരീസ് തിരുമേനിയുടെ കബർ കണ്ടുപിടിച്ചത്. തുടർന്ന് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മലങ്കര സഭാംഗങ്ങളുടെ ഒരു യോഗം കൂടി. ഗോവയിൽ മലങ്കര സഭയ്ക്ക് ഒരു ദേവാലയം നിർമ്മിക്കണമെന്നും അതിൽ അൽവാരീസ് തിരുമേനിയുടെ തിരുശേഷിപ്പ് മാറ്റി സ്ഥാപിക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു. പിന്നീട് അധികം താമസിക്കാതെ തന്നെ പരി. ബസേലിയോസ് മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ ബാവയുടെ കല്പനപ്രകാരം അൽവാരീസ് തിരുമേനിയുടെ തിരുശേഷിപ്പുകൾ സാന്തനീസ് സെമിത്തേരിയിലെ കബറിൽ നിന്നു എടുത്ത് റിബാന്തറിൽ പണികഴിപ്പിച്ച സെന്റ് മേരീസ് ഓർത്തഡോക്സ് ദേവാലയത്തിലേക്ക് മാറ്റി സ്ഥാപിക്കക്കുവാൻ വേണ്ട നടപടികൾ എടുക്കുകയുണ്ടായി. അതിൻപ്രകാരം ബോംബെ ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ ഫീലിപ്പോസ് മാർ തെയോഫിലോസ് തിരുമേനി 1979 ഒക്ടോബർമാസം 7-ാംതീയതി ഞായറാഴ്ച അൽവാരീസ് തിരുമേനിയുടെ തിരുശേഷിപ്പ് റിബാന്തർ സെന്റ് മേരീസ് ഓർത്തഡോക്സ് ദേവാലയത്തിൽ നിർമ്മിച്ച കബറിൽ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ ദേവാലയത്തിൽ എല്ലാവർഷവും സെപ്റ്റംബർ 23-ന് അൽവാരീസ് മാർ യൂലിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ഓർമ്മപ്പെരുന്നാൾ കൊണ്ടാടുന്നു. ബാഹ്യകേരളത്തിൽ നിന്നും നമുക്ക് ലഭിച്ച ഭാഗ്യരത്നമാണ് അൽവാരീസ് മാർ യൂലിയോസ് തിരുമേനി.

അൽവാരീസ് തിരുമേനി സഭയ്ക്കുവേണ്ടി വളരെയധികം പീഡനങ്ങൾ സഹിച്ച ഒരു ശ്രേഷ്ഠാചാര്യനാണ്. ജീവിതാവസാനം വരെ ഒരു കാവിവസ്ത്രവുമായി കഴിയേണ്ടിവന്ന ഈ പിതാവ് ആദിമസഭയുടെ രക്തസാക്ഷികളായ പിതാക്കന്മാരെപ്പോലെ കഷ്ടതകൾ സഹിച്ചു. തന്റെ അവസാനശ്വാസം വരെ മലങ്കരസഭയെ സ്നേഹിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ താൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായിരുന്നു. സത്യത്തിനും, നീതിക്കും, ന്യായത്തിനും വേണ്ടി തന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ചെലവഴിച്ചു. കേരളത്തിനു പുറത്തു പലയിടത്തും മിഷനറി പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തി. മംഗലാപുരം മുതൽ ബോംബെ വരെയും സിലോണും ഇംഗ്ലണ്ടും അമേരിക്കയുമൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളായി. ആതുരസേവനം ഏറ്റവും പ്രധാനമായി തന്റെ ജീവനുതുല്യമായി കരുതിയിരുന്ന ഒരു മഹൽ വ്യക്തിയാണ് അൽവാരീസ് തിരുമേനി. ആതുരസ്ഥാപനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച്, കുഷ്ഠരോഗികൾ, ക്ഷയരോഗികൾ, പ്ലേഗ് ബാധിച്ചവർ, എന്നുവേണ്ട ദുഃഖിതരും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരും, ആലംബഹീനരുടെയൊക്കെ അത്താണിയായി പ്രവർത്തിച്ച മഹൽവ്യക്തിത്വം ഇവരെയൊക്കെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ കൈയിൽ ഭിക്ഷാപാത്രവുമായി ഗോവയിലെ തെരുവുകളിൽ യാചകനെപ്പോലെ സഹായം തേടിയ കരുണയുടെ അപ്പോസ്തലൻ ആയിരുന്നു അൽവാരീസ് മാർ യൂലിയോസ് തിരുമേനി. തിരുമേനിയെപ്പോലെ കരുണയുടെ പ്രവാചകരായി നാം ആയിരിക്കുന്ന മേഖലകളിൽ പ്രവർത്തിച്ച് സാക്ഷ്യമുള്ളവരായി തീരുവാൻ നമുക്ക് സാധിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

❑

തിന്നാത്ത അപ്പവും കേൾക്കാത്ത നിലവിളിയും

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്

കഴിഞ്ഞ ദിവസം അമ്പിളി എന്ന ചിത്രകാരി സ്ഫടികച്ചില്ലുകളിൽ വളരെ കലാവിരുതോടെ വരച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടു. കോട്ടയത്ത് ലളിതകലാ അക്കാദമിയുടെ പ്രദർശന ഹാളിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളിൽ രണ്ടെണ്ണം മാത്രം ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഒരു കൊച്ചുകുട്ടി ഒരു കഷണം റൊട്ടി രണ്ടു കൈകളും ചേർത്ത് വായോട് അടുപ്പിച്ച് പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. കണ്ണുകളിൽ ഭീതിയും കടുത്ത ആശങ്കയുമായി ഭയാനകമായ ഏതോ കാഴ്ചയിലേയ്ക്കു കുട്ടി നോക്കുന്നു. ചിത്രത്തിന്റെ അടിക്കുറിപ്പ് Bread of Uncertainty ('അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെ അപ്പക്ഷണം').

രണ്ടാമത്തെ പടം മുഖത്ത് രക്തമൊലിപ്പിച്ചു നിസ്സഹായനായി നിലവിളിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടിയുടേതാണ്. അടിക്കുറിപ്പ് The Unheard ('കേൾക്കാതെ പോയത്'). നോർവീജിയൻ ചിത്രകാരനായ എഡ്വർഡ് മുങ്ക് (Edvard Munch) 1893-ൽ വരച്ച The Scream (നിലവിളി) എന്ന ലോകപ്രശസ്തമായ ചിത്രത്തെ ഓർമ്മ വരും.

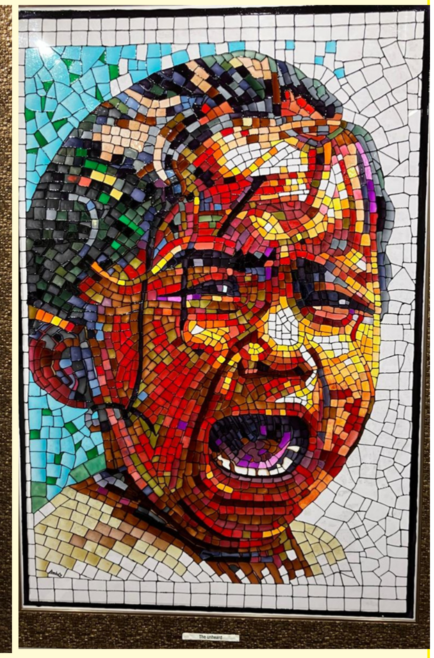

അമ്പിളിയുടെ ഈ രണ്ടു സ്ഫടിക ചിത്രങ്ങളെ എടുത്തു പറയാനുള്ള കാരണം എല്ലാവർക്കും പെട്ടെന്ന് വ്യക്തമാകും. കഴിഞ്ഞ (2024) ഒക്ടോബർ മാസം മുതൽ ഇസ്രായേൽ - ഹമാസ് പകവീട്ടൽ യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി ദിനംതോറും മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പലസ്തീനികളെക്കുറിച്ചും അവരുടെ നിഷ്കളങ്കരായ നൂറുകണക്കിനു കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഗർഭിണികളെക്കുറിച്ചും, താരതമ്യേന വളരെ കുറവാണെങ്കിലും ഇസ്രായേലിൽ മരിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കുറിച്ചും, നാം വേദനയോടെ ഓർക്കും. വീടുകളിലും, ആശുപത്രികളിലും സ്കൂളുകളിലും അഭയാർത്ഥി ക്യാമ്പുകളിലും നിരന്തരം ബോംബുകൾ വർഷിച്ച് ശിശുഹത്യ നടത്തുന്ന ഇസ്രായേൽ പ്രധാനമന്ത്രി നെതാന്യഹു പലർക്കും വീരനായകനാണ്. ഏറ്റവും ഒടുവിൽ ഭക്ഷണപ്പൊതികൾക്കു കാത്തുനിന്ന പലസ്തീൻകാരുടെമേൽ ഷെൽ വർഷം. 59 പേർ മരിച്ചു. കുട്ടികൾ ഉൾപ്പെടെ.

ഇപ്പോഴിതാ ഇസ്രായേൽ ഇറാനുമായി ഏറ്റുമുട്ടുന്നു. ടെൽ അവീവിലും ടെഹറനിലും മറ്റു നഗരങ്ങളിലും വീഴുന്ന മിസൈലുകളും ബോംബുകളും മനുഷ്യരാശിയുടെ തന്നെ വേരറക്കുകയാണെന്ന് അയത്തൊള്ളമാരും നെതാന്യഹുമാരും അറിയുന്നുണ്ടാവണം. അവരുടെ മക്കളും കൊച്ചുമക്കളും സുരക്ഷിതരായിരിക്കണം എന്ന് തീർച്ചയായും അവർ കരുതുന്നുണ്ട്. നീണ്ടുനീണ്ടു പോകുന്ന റഷ്യൻ-ഉക്രെയിൻ യുദ്ധത്തിലും ഇതുതന്നെ അവസ്ഥ. പുട്ടിൻമാരും സെലൻസ്കിമാരും വില കല്പിക്കുന്നത് മനുഷ്യജീവനല്ലല്ലോ.

എ.ഡി. 70-ൽ ജറുസലേം നഗരത്തിന് വരാനിരിക്കുന്ന ദുരന്തവും മഹാവിനാശവും മുൻകൂട്ടി കണ്ട് യേശു പ്രവചിച്ചു പറഞ്ഞു: "ആ കാലത്തു ഗർഭിണികൾക്കും മുലകുടിപ്പിക്കുന്നവർക്കും ഹാ കഷ്ടം." ജീവന്റെ കുരുന്നുകളെയാണ് ഗർഭിണികളായ സ്ത്രീകൾ അവരുടെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിലും, മുല കുടിപ്പിക്കുന്ന അമ്മമാർ അവരുടെ മാറിടങ്ങളിലും കാത്തു കരുതുന്നത്. അവിടെയാണ് ഷെല്ലുകളും മിസൈലുകളും വർഷിക്കുന്നത്. യേശുവിന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. 'ഭാവിയെ സ്വപ്നം കാണുന്ന മനുഷ്യരാശിക്ക് ഹാ കഷ്ടം' എന്നു വികസിപ്പിക്കാം ആ വാക്കുകൾ.

എപ്പോഴെങ്കിലും വീണുകിട്ടുന്ന ഒരു റൊട്ടിക്കഷണം അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെ അപ്പമാണ്. അത് ചുണ്ടോട് അടുപ്പിക്കുമ്പോൾ ബോംബ് വീണേക്കാം. കേരളത്തിലും ലോകത്തെവിടെയും സുഖമായി കഴിയുന്നവർക്ക് സങ്കല്പിക്കാനാവാത്ത ആശങ്കയും അനശ്ചിതത്വവും.

'കേൾക്കാതെ പോകുന്ന (നിലവിളി)' നമ്മുടെ മനഃസാക്ഷിയെ കുത്തുന്നില്ല, കാരണം മിസൈലുകളുടെ ഇരമ്പലും പോർവിമാനങ്ങളുടെ ഭീകരമായ മുഴക്കവും മൂലം ആരും ഒന്നും കേൾക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും നാമറിയണം, ഇത് നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളാണ്. മനുഷ്യഭാവിയുടെ വാഗ്ദാനങ്ങളായി ജനിച്ചവരാണ്. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ നാമും നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളും ഇതേ അവസ്ഥയിലാകും.

ഗർഭിണികളെയെങ്കിലും കൊല്ലരുതേ, ശിശുഹത്യ അരുതേ എന്നു പറയാൻ ഒരു ലോകനേതാവും നമുക്കില്ല. എല്ലാ മഹാന്മാരായ ഭരണകർത്താക്കളും ഓരോ കക്ഷിചേരുകയാണ്. പ്രസ്താവനകളും ഭീഷണികളും സൈനിക വിന്യസനങ്ങളുമുണ്ട്. ആയുധ നിർമ്മാതാക്കളും ഇടനിലക്കാരും നിമിഷനേരം കൊണ്ട് കോടികൾ നേടുന്നു. മനുഷ്യജീവനു വേണ്ടി കണ്ണീരൊഴുക്കുവാൻ അവർക്ക് നേരമുണ്ടോ? അവരുടെയെല്ലാം ദൈവങ്ങൾ യുദ്ധവീരന്മാരും, ശത്രുസംഹാരകരും സർവ്വായുധധാരികളുമാണ്. ഒന്നിനും ഒരു നിശ്ചയവുമില്ലാത്ത അപ്പക്കഷണം ഇറുക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന പെൺകുരുന്നും കേൾക്കപ്പെടാതെ നിലവിളിക്കുന്ന ആൺതരിയും ആരുടെ ദൈവത്തിന്റെ പക്ഷത്താണ്?

- കെ. എം. ജി.

സൗ?ഹൃദം ഊട്ടിയുറപ്പിച്ച് മഹാരാഷ്ട്ര ഗവർണർ. മെയ് 4-നു മലങ്കര സഭാ ആസ്ഥാനത്ത് പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാബാവായുമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തിയ സി. പി. രാധാകൃഷ്ണൻ വീണ്ടും അതിഥിയായി എത്തിയത് സഭയുടെ വലിയ ദൗത്യത്തിനൊപ്പം കൈകോർക്കാൻ. ഡ്രക്സിറ്റ് ലഹരി വിരുദ്ധ ഉച്ചകോടി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത് മടങ്ങുമ്പോൾ ആ സൗഹൃദം ഒരിക്കൽക്കൂടി പുതുക്കപ്പെട്ടു.

A Study about the Relevance of Nicene Faith through the Trinitarian Interpretations of a few Ancient Eastern Christian Theologians

Fr. Dr. Bijesh Philip

The Nicene Creed is considered as one of the most significant expressions of the Apostolic faith in the ancient Church, developed in response to the Divine self-revelation in Christ. This summary statement of faith of the ancient church, formulated even before the compilation of the Bible in the form used today, is extremely noteworthy.

On the occasion of the 1700th Anniversary of the Ecumenical Council that met in Nicaea in 325 CE and the formulation of this creed, many seminars and discussions are being organized all over the world, to analyze and reflect on the significance of this small yet profound statement of faith.

This study is an attempt to arrive at the contextual significance of the creed, primarily through a reading of a few ancient eastern Christian Trinitarian interpreters of the Nicene faith. Since Patristic teachings are deeply embedded in the Biblical texts and liturgical understanding of the ancient Christian community, this study may be beneficial for current theologizing, anchored in the faith of the ancient Christian church.

'Nicaea', a name for the faith of the ancient Church and unity of the churches

Constantine, the emperor who gave freedom for the Church in the beginning of the fourth century after its persecution for three centuries, convened the first ecumenical meeting of the Church in Nicaea (Today Iznik in Turkey) to sort out the divisive tendencies prevailing in the Christian community, at that time. More than three hundred bishops from different parts of the world, primarily from the Roman Empire, along with many priests and deacons who accompanied them, attended this synod held at Nicaea near Constantinople. In addition to the finalization of a statement of faith, this Council also pronounced a few anathemas and took a few important decisions which included that of the time of the celebration of Easter. 'We believe in the Holy Spirit also' was the only reference to the Holy Spirit in the creed formulated at Nicaea.

The Creed was completed at the second ecumenical synod held at Constantinople in 381. It was here that the description about the Holy Spirit was added in the third paragraph. So, the Nicene Creed is actually a Niceno-Constantinopolitan Creed and Nicaea is a short name of this creed as a whole and for the faith upheld through this. Since the Nicene creed is an ecumenical affirmation of the faith of the ancient Church accomplished through the first two ecumenical synods and since it is upheld by the majority of the Churches across the world even today, Nicaea stands for the unity of the Churches also.

Trinitarian Faith prior to Nicaean Council

The mystery of the Holy Trinity was unveiled in and through Jesus Christ and slowly, His followers realized the importance of this vision. Specifically, the baptism of Jesus Christ is the occasion when the Trinity manifested itself in a unique way and it is in this relation that the feast which celebrates this in the ancient Syrian Christian Tradition is called *Denaha,* which literally means 'rising up'. As the Sun rises in the morning clearing away darkness, the vision of the Trinity, unveiled in a unique way during the time of Jesus' baptism, dispels the darkness of ignorance about the transcendent source of life. Reference to baptism and benediction in the name of the 'Father, Son and Holy Spirit' can be seen in the New Testament (for example, Matthew 28:19 & II Corinthians 13:14) as well as in the liturgical texts of

the ancient Church. Seeds of the Trinitarian theology can be seen in many other parts of the Bible also. For example, in His farewell speech Jesus says, "*when the Helper comes, whom I shall send to you from the Father, the Spirit of truth who proceeds from the Father, He will testify of Me*" (John 15:26) and Peter in his Pentecostal speech says, "This Jesus God has raised up, and of that we all are witnesses. Being therefore exalted to the right hand of God, and having received from the Father the promise of the Holy Spirit, he has poured out this that you yourselves are seeing and hearing." Acts 2: 32, 33).

Ancient Christian fathers like Ignatius of Antioch, Irenaeus of Lyons, Tertullian, Origen etc have written about the Holy Trinity which prepared a good ground for the Nicene faith. The teaching of Origen who lived in the third century had greatly influenced the discussions at the Nicaean Council and also the formulation of the Creed in the fourth century. Ilaria Ramelli by highlighting the coeternity and equality of the divine essence of the Father and the Son according to Origen, argues that one theologian who had tremendous impact on the theological discussions of Nicaea was none other than Origen.[1] For Origen the unity between Father and the Son is a sharing of both essence and will.[2] Coeternity of the Logos with the Father was an

important thought in Origen's theology. He defended the dogmatic formula "there was no time when Christ did not exist."[3] It must be noted that one of the anathemas of Nicaean Council was against those who profess "there was a time when he (the Son of God) was not".

Nicene creed was not an innovative introduction of a new faith but an amplified and more clear expression of a faith which was integral to the Holy tradition of the Church starting from the Apostles.

Strange teachings which tried to nullify Trinity

Two kinds of strange teachings by some Christian leaders aiming to simplify Trinity and to uphold monotheism emerged in the third and fourth centuries. One type tried to uphold the unity of Godhead by negating the distinction of three persons of the Holy Trinity and the second kind tried to make the Son or the Holy Spirit, or both, just created beings not being co-eternal or coessential with the Father. Modalism or Sabellianism is an example of the first type. Adoptionism and Arianism and also Macedonianism are examples of the second category, of which Arianism was the immediate cause of the Nicaean Council.

Arius was a priest of North Africa who had studied in Antioch under the influential theologian Lucian of Antioch, who used to glorify the humanity of Jesus Christ and tried to explain the incarnation of God in Christ without making Jesus himself equal to God. Arius and his colleague Eusebius of Nicomedia, were influenced very much by Lucian. It was this Eusebius who served as a spokesperson of Arianism at the Nicaean Council. The Greek thought, that God is beyond change, is a very powerful idea behind Arianism. If the Son of God is divine like the Father, it was impossible for him to become man according to this view, because that process would cause tremendous change. So, for Arius, the Logos who became incarnate in Jesus Christ must not be fully divine. In his 'Profession of Faith' written in 320 Arius wrote: "This one God, before all time, begot his only- begotten Son, through whom he made the ages and the universe. He begot him not just in appearance, but in fact; by his own will he made his son to subsist and he made him unchangeable and unalterable. God's perfect creature, he is unlike any other creature; begotten, yes, but unique in the manner of his begetting: ….. But we say that he was created by God's will, before all ages."[4] So Arius places Son in an exalted position but still he is a creature only. Roger E. Olson rightly says "Arius and his colleagues- the Arians – affirmed a kind of Trinity made up of three 'divine' beings (Father, Son and Holy Spirit), only one of whom is truly God. He continued to affirm unequivocally in his 'profession of faith,' that only the Father is without beginning and that the Son, though a great creature who shares many of God's attributes, did not exist before he was begotten by the Father."[5]. He strongly believed that God is uncreated and since Logos became a human being, he cannot be God and there was a time when he was not. In other words, according to Arius, the Logos or Son was not coeternal and coessential with the Father. For Arius and his followers, salvation meant, to do the will of God freely by following Christ's example and teachings.

Arius' Bishop Alexander of Alexandria responded to this strange teaching in a gentle manner and he sent correcting letters and gave warnings to change Arius. But when Arius continued his teachings and even accused the Bishop of unacceptable teaching, this bishop informed his fellow bishops about this heretical teaching and tried to counter it through various ways. It was an attempt to safeguard the Gospel as we know and believe. Athanasius as a deacon under this bishop and later as bishop himself defended the traditional faith of the Church. The Emperor Constantine also became sensitive to this controversy brewing in his Empire. The Emperor longed to see Christianity as a strong glue to hold his shaky empire together. So he took initiative to convene a synod of all bishops of his empire to settle this doctrinal dispute and to decide what Christians must believe to be counted as true Christins. Thus, the Nicaean council occurred in 325.

The Holy Trinity in the Creed

There are three distinctive persons – Father, Son and Holy Spirit – in the Trinity, who are of the same divine essence, according to the Creed. The expression "one God" at the beginning of the Creed indicates unity which avoids any notion of tritheism. Nicaean bishops deliberately inserted the Greek word *homoousios* (same substance or the same essence) to affirm that the Son is of the same substance with the father or the son is also equal to the Father in divinity. 'Lord' is used in the Creed twice -once to represent Christ and secondly to denote the Holy Spirit. It must be noted that when the Hebrew Bible was translated to Greek (Septuagint) *Kurios* (Lord) was used to indicate Yahweh. So, by calling the Son and the Holy Spirit 'Lord', the Creed affirms that both the Son and the Holy Spirit are equal to the Father in divinity. The expression "true God of true God; begotten not made" used in the Creed to describe the Son, refutes the Arian teaching about the created nature of Son and indicates the equality of the Son with the Father concerning divinity. The expression "who with the Father and the Son is worshiped and glorified" included in the Creed, also clarifies the distinction of the three persons of the Trinity as well as the incredible unity of the Trinity.

Early Eastern Interpretations of the Nicene Faith

Even after the Nicene Council and the formation of the Creed, Arianism continued to influence people. It was in this context that many enlightened saintly leaders of the Church felt the need to defend the Nicene faith by giving further holistic interpretation of the Holy Trinity. The prominent Eastern fathers who developed such a Trinitarian interpretation to defend Nicene faith in the fourth century which is known as the golden era of patrology, are Athanasius, Basil the Great, Gregory Nazianzen, Gregory of Nyssa, John Chrysostom and Ephrem. A few salient features of their such teachings are:

I. Teaching about the Unity in Trinity

Faith of the Israel in One God enshrined in the Shema, "Hear O Israel: The Lord our God, the Lord is one" (Deuteronomy 6:4) is fundamental to the heritage of Christian faith also. Jaroslav Pelikan calls it "a monument and fiery pillar of the primal creed and confession of the Christian Church."[6] Ancient Christian writers have taken extra care to ensure that the Trinitarian vision of God is not polytheism. How did the eastern Christian teachers of the fourth century describe the Trinitarian faith as monotheistic? Gregory Nazianzen depicts this unity in the Trinity in minimum words thus, "for us the monarchy is formed by equality of nature, harmony of will, and identity of activity, and the occurrence with the One of the Beings which derive from the One, a unity impossible among creaturely beings, so that while they are numerically distinct there is no severance in substance(*ousia*)."[7] This description in nutshell needs to be elaborated.

1. Homoousia or the same essence

These teachers have used the *homoousia* argument in their interpretations of the Nicene faith in different ways to show that Father, Son and the Holy Spirit are identical in nature or essence. Athanasius and other fathers of fourth century have argued brilliantly that the salvation and Divine revelation available in Christ is valid and perfect because He also is God.[8] Countering the Arian thought, Athanasius thinks that if the argument that 'there was a time when the Son was not' is true, then the very identity of the Father himself will be in peril.[9] He goes on to portray the coequality of Father and Son by explaining the eternal generation of the Son from the Father.

Cappadocians distinguish the uncreated nature of all three persons of the Trinity and the createdness of the Creation. Thus, Father, Son and Holy Spirit are of the same nature or essence which is different from the essence or nature of anything created. Gregorios of Nazianzus and Gregory of Nyssa explain the same uncreated nature of the Father, the Son and the Holy Spirit. Gregory of Nyssa writes, "Uncreatedness is a property Father holds in common with the Son and the Holy Spirit ….. The Son is linked to the Father and the Holy Spirit in his uncreatedness …. The Holy Spirit is joined to the Father and the Son by the common property of uncreatedness….."[10] Gregory Nazianzen has also beautifully explained the coeternity and thus coessentiality of the Father, the Son and the Holy Spirit.[11]

Gregory of Nyssa says that though the basic substance of different gold coins is the same gold, they are described as many gold coins. Similarly, though there is the same human nature in Peter James and John, the plural term 'men' can be applied to them. "But Scripture ….is careful to use the

word ‘God’ in the singular only, to guard against introducing the notion of different natures in the divine essence.”[12] Cappadocians use *ousia* to indicate that which is common and hypostasis to that which is particular. Against Eunomius who tried to propagate Arianism they strongly taught about “the three *hypostases* in one *ousia*” (three persons in one nature). They taught that the adjectives ‘unbegotten’, ‘begotten’ and ‘proceeded’ can be used respectively to indicate the distinctive existence of the Father, the Son and the Holy Spirit but not to indicate difference of natures. Gregory of Nyssa clearly says, “in speaking about ‘cause’ and ‘caused’ we do not mean to indicate a difference of nature, but only a difference in manner of existence.”[13] So while appreciating distinction and plurality in Godhead, they unceasingly affirm the fact that there is no difference of nature between the Father, the Son and the Holy Spirit.

2. Same operation and perichoresis

Ancient Christian Greek fathers have also explained the essential unity of the Father, the Son and the Holy Spirit on the basis of the unity of operation. Though one person is highlighted at one time, acts of creation, incarnation, salvation etc. are done together by all three persons. It is true that where there is only one action, there is only one agent. If the action proceeds from three members of the Trinity, then the Trinity is the single source of that action. Though each person is a willing agent in the Trinity, each divine act is a single activity of the Father, the Son and the Holy Spirit. Gregory of Nyssa, while describing the singularity of the activity of the Triune God writes thus “ .the operation of the Father, the Son and the Holy Spirit is one, differing or varying in nothing, the oneness of their nature must be inferred from the identity of their operation.”[14]. On another occasion Gregory of Nyssa explains it thus, “We are not told that the Father does anything by himself in which the Son does not cooperate; or that the Son has any isolated activity apart from the Holy Spirit. All activities which extend from God to creation are described by different names, in accordance with the different ways in which they are presented to our thought.: but every such activity originates from the Father, proceeds through the Son, and is brought to fulfillment in the Holy Spirit. For this reason the name of the activity is not split among the plurality of the agents….. Whatever happens, whether it concerns his providence for us, or the government and ordering of the whole universe, takes place through the action of the three; but what happens is not three things.”[15]

Though there are three distinctive persons (*hypostasis*) in the Godhead, according to the ancient interpreters of the Nicaean faith, all the works of the Triune God can be understood as a same operation. The Father, the Son and the Holy Spirit have the same will and the same operation. By “energy” (*energia*) of the Trinity, ancient Christian fathers meant the perceivable manifestation of God through operation in history. As there is one nature there is one ‘energy’ in the Trinity. In other words, there is one and the same operation for the Trinity which communicates the Trinitarian life of God based on love for His creation.

The Greek word *perichoresis* means to ‘make room for’ or ‘to come round to in succession’. It indicates reciprocity. Greek fathers used this term to explain the internal co-inherence and mutual indwelling of the three persons in the Trinity. On one occasion, we experience the Son at the forefront and on another occasion the Holy Spirit. When the Son is highlighted, the Father and the Spirit are also with Him. In the next phase when the Holy Spirit plays an active role and is at the forefront of the operations, the other two persons of the Trinity are also with the Spirit. This is ‘mutual indwelling’ or ‘*perichoresis’*.

In order to explain this insight of the same operation and perichoresis to modern minds, an analogy of brain, nerve and an organ of a body can be used. For example, during a handshake, while one hand of a person is extended to the other person, along with it, the nerve and brains are also working to make it happen. Since the nerve and brains are working along with the hand, without being seen, though the act appears to be that of the hand only, actually it is a combined act of the three. Likewise, the Holy Spirit and the Father were also with the incarnate Son.

3. The Father as the Principle of Unity

Cappadocian fathers think of the Father as the source from whom the other two persons - The Son and the Holy Spirit - derive their being. “God is one,” writes St. Basil, “because the Father is one.” Gregory Nazianzen portrays Father as the principle of unity thus, “They (Son and Holy Spirit) derive from the First Being, though they are not after him. ‘Without beginning’ implies ‘eternal’. Yes; but eternal does not necessarily imply ‘without beginning’ seeing that these Beings are referred to the Father as their origin. Thus, they are not without beginning in respect of cause. But it is clear that a cause is not necessarily prior in time to its effects; for the sun is not prior to the sunlight…”[16] Bishop Kallistos Ware describes the same idea in these words: “The first person of the Trinity, God the Father, is the foundation of Godhead, the source, cause or principle of origin for the other two persons. He is the bond of unity between the three: there is one God because there is one Father.”[17] It must also be noted that God the Father is the eternal source of the eternal Son and the eternal Holy Spirit. There is no time and space between them.

In the third paragraph of the Nicene Creed, the faith is ‘in the one living Holy Spirit, Lord and giver of life, who proceeds from the Father…”. This is based on the biblical depiction of the Spirit as ‘proceeding’ from Father (Jn15:26). So the attempt to insert the expression “and from the Son” (filioque) in this part of the creed was not acceptable for the Orthodox. The Orthodox think that the double procession or the procession from the Father and the Son presupposes two sources in the Trinity. They fear that two sources (‘filioque’) would damage the principle of unity in the Trinity.

In an insightful study on the Father, based on the teachings of the ancient Christian fathers, the Orthodox theologian John Behr opines that they understood God as the Father or for them Father is a synonym for God above all. But the Son and the Holy Spirit are together with the Father and the Father is revealed through the Son and the Spirit. John Behr writes , “When Gregory of Nyssa speaks of certain continuous and uninterrupted communion that appears in them (Father, Son and the Holy Spirit), he is referring directly to the invariability of nature contemplated equally in each, the continuity of the being of the Father in the Son and the Spirit – not a “communion” or “community” between the persons, as the analogy of three distinct human agents might suggest, and as is the case for the perichoretic unity of the three spoken about much in modern Trinitarian theology.”[18] He summarises his argument thus, “The One ‘God over all’ is thus the Father, made known through the Son and the Spirit, with whom he eternally exists and without whom he is never contemplated.”[19]

4. Mutual glory and delight as Intra-Trinitarian Communion

Athanasius, Basil and Gregory of Nyssa give a clear picture about interpersonal communion in the Holy Trinity in the transcendent realm also. They come to this conclusion based on the experience from the historical realm as depicted in the Gospels and some other Biblical passages. Athanasius’ initiative to apply the declaration of Wisdom in Proverbs 8:30, “I was daily his delight, rejoicing before him always” to the pre-existent Christ is insightful.[20] Summarizing Athanasius’ profound Biblical Trinitarian theology in this regard, Khaled Anatolios says “If communion with creation can be a delight for God, then surely we have to conceive of that delight as merely an extension outward of the intra divine interpersonal delight of the Holy Trinity.”[21]

Focusing on verses which teach how the Holy Spirit glorifies the Son (for ex. John 16:13-14) and how the Son will be glorified by the Father and the Father by the Son (John 12.28), Basil describes mutual intra trinitarian glorification and communion in his treatise *On the Holy Spirit*. Gregory of Nyssa elaborates this vision of his brother and depicts the Trinity as a “circle of glory” thus, “….Now the Spirit does glorify the Father and the Son. And he is not a liar who said, ‘I glorify those that glorify me.’ ‘I have glorified you,’ says the Lord to the Father, and again he says, ‘glorify me with the glory which I had with you before the world was.’ The divine voice responds, ‘I have both glorified and will glorify again.’ You see the circle of glory revolving among those who share a likeness. The Son is glorified by the Spirit; the Father is glorified by the Son; again, the Son has his glory from

the Father; and the only -begotten thus becomes the glory of the Spirit."[22] This portrayal of Trinitarian life as a circle of mutual glorification and interpersonal communion is insightful. This is helpful not to confine the unity of the Holy Trinity to an expression 'one essence' or 'communion of nature'.

I. About Distinctions within the Godhead

The three persons – the Father, the Son and the Holy Spirit exist eternally as three distinct persons having the same nature and deep communion. Though they are a community having co-eternity and co-equality, as Gregory Nazianzen says, the names the Father, the Son and the Holy Spirit, as we see in the Bible, indicate distinction of persons in the Trinity: ingeneracy / unbegottenness is a special aspect of the Father, generation or begottenness is special to the Son and procession particular to the Holy Spirit. "The very facts of not being begotten, of being begotten and of proceeding, give them whatever names are applied to them – Father, Son and Holy Spirit, respectively. The aim is to safeguard the distinctness of the three hypostases within the single nature and quality of the Godhead. The Son is not Father; there is one Father, yet he is whatever the Father is. The Spirit is not Son because he is from God; there is one Only-begotten. Yet whatever the Son is, he is. The three are a single whole in their Godhead and the single whole is three in personalities. Thus, there will be no Sabellian 'One', no three to be mischievously divided by our contemporaries."[23] Gregory Nazianzen's line of thought is that since these names and titles of the three persons of the Trinity, as we get from the revelation recorded in the New Testament, refer to the distinction of the persons, these are not interchangeable. But there is no separation between them in time, will or in power as in human beings. Likewise Gregory of Nyssa also writes about the distinctive nature of the persons of the Trinity in details and concludes with these words, "the persons of the Godhead are not divided from each other in time, place, will, occupation, activity or any qualifications of this sort, the distinguishing marks observed in human beings. The only distinction here is that the Father is Father, not Son; the Son is Son, not Father; similarly, the Holy Spirit is neither Father nor Son."[24] Father, Son and the Holy Spirit do not differ in essence or nature (ousia) but in their personal attributes (hypostasis) only. Paternity (Father), filiation (Son) and procession (Holy Spirit) are such attributes according to these interpreters of the Nicene faith.

Patristic understanding is that "each of them enjoys a personal will within the unity of divine being and person."[25] It is noteworthy that Cappadocians characterise the Trinitarian persons, the Father, the Son and the Holy Spirit as willing and acting agents. For them the unity of operations in Trinity is not an undifferentiated unity but a unity of the tripersonal distinctions.[26] While describing the dignity of the hypostatic existence of the Holy Spirit, Gregory of Nyssa says, "Like God's Word, it exists hypostatically, is capable of willing, self-moved and active. It always chooses the good and it has the power that corresponds to its will in fulfilling every good purpose."[27] Without such an explanation, the description about the unity of being, will and operation of the persons of the Trinity may be misunderstood as one closer to modalism. So, what is seen in these interpretations is a uniquely unified differentiation and a differentiated unity.

II. A response to the issue of gender discrimination concerning the Trinity

Feminist theologians have raised the issue of gender discrimination with regard to the Trinitarian language. The criticism about the male chauvinist language of the Trinitarian theology in the book *Beyond God the Father* by Mary Daly can not be ignored. A rereading of Ephrem's interpretation of the Nicene faith will be beneficial in this regard. It is noticeable that books like *Nicaea and Its Legacy* present Ephrem as an exponent of Trinitarian Theology in the fourth century. Ephrem while explaining Trinity through interrelated symbols of Sun, light and warmth, deliberately links the Holy Spirit to warmth. He has described the life giving and divinising work of the Holy Spirit by using the image of **a** hen giving warmth to egg while brooding over it. He extends this feminine language to explain further when he explains the generation of the Son from the hidden womb of the Father. In *On Virginity* he writes,

Nicene creed which is the gist of the basic faith of the ancient Church is a reminder to own this faith as an anchor of life for those who try to follow the Lord. This is not just to be a ritualistic articulation of a few statements of faith but a powerful declaration of whole hearted trust in God by those who are dedicated to the Gospel.

"Christ, You have given life to the creation by Your birth
that took place openly from a womb of flesh
Christ, You dazzled understanding by Your birth
that shone forth from eternity from the hidden womb." [28]

Kathleen McVey's comment about Ephrem's reference to divine birth of the Son in eternity in various hymns is worth mentioning, "Although Ephrem does not call God Mother, he seems also to avoid the name Father when he is speaking of the hidden womb and hidden birth in eternity; instead he refers to the Deity / Divinity or 'the Parent', 'the Great One' or 'the Great Being'."[29] Kathleen McVey also mentions that in one exception to this pattern when Ephrem does choose to couple the name of Father with the womb, he also selects the title Word (*Melta,* which is feminine in Syriac) to refer to the Son and develops the image using feminine verb forms. That particular passage is:

"The Word (Melta) of the Father came from His womb
and clothed herself in a body in another womb
She went forth from womb to womb
Filled by Her are chaste wombs
Blessed is the One Who dwells in us"[30]

Thus, Ephrem seems to mix deliberately the gendered language in his hymns concerning different persons of the Trinity and the Trinity in general to show that God incorporates and transcends gender categories.

Relevance of the Creed Today, A Trinitarian Approach

1. Victory over Biblical literalism

Nicene faith seen in the Creed as well as in the interpretations of the fourth century theologians show that these are faithful to a holistic understanding of the Bible especially the New Testament. The list of the books of the New Testament was not complete at the time of the Nicaean council. Though Nicene faith was in the mind of the Church in the first three centuries, it was articulated crisply when the Church faced a challenge through narrow interpretations of a few Biblical passages from here and there. For example, the Arian argument highlights 'therefore' in the verse "Therefore, God has highly exalted him" (Philippians 2:9) to teach that Christ's exaltation was only a reward for his obedience to his Father and if his exaltation was not by nature, he cannot be God. They use the same logic in the exegesis of the sayings of Jesus like "The Father is greater than I" (John 14:28). Thus, they were trying to prove that Jesus is ontologically inferior to the Father. But the Nicene interpreters seem to explain such passages in the light of a broader and holistic Biblical perspective of which incarnation is a key theme. For example, Gregory Nazianzen says that it is the fact that the Son of God became a man that makes it possible for Jesus to say such a thing. Athanasius also observes that through incarnation it was possible for the Word to do things that he was not doing before the incarnation. Athanasius says "the incorporeal Word made his own the properties of the body."[31] Jesus' close associates were slowly realizing His divinity and they have poured light to interpret Christ's incarnation. David Maxwell's thesis that the incarnation serves as a key for the Nicene theologians to interpret the Scripture seem to be right: "For the Nicenes, the incarnation serves as the hermeneutical key that explains how the Son, who is above all such humiliating experiences, nevertheless undergoes them for our sakes. The Nicene Creed encapsulates this way of telling the story by emphasizing first that the Son is *homoousios* with the Father and then moving to the incarnation … That plotline is critical for interpreting all the passages in which Jesus undergoes humiliating experiences."[32] If this key of the Gospel – a God who suffers in Christ for the salvation or humanization of the world- is missing it will be difficult to understand the Gospel. Biblical literalism is an alienation from this center point.

The Holy Tradition of the Church as expressed through the Bible, liturgy and Creed give due importance to this holistic vision. Charles Jackson's observation in his study about the Nicene Creed affirms this holistic vision: "The authors of the creed did not believe they were expressing the collected thoughts of isolated individuals. No, they truly believed that the Creed expressed quite literally the God-breathed faith of the Scriptures as given to the church."[33]

2. A Call to build a Community of Love

Practical Implications derived from the ancient Trinitarian understanding of the Nicene faith are oriented towards building a community of love. This is visible in the teachings of modern theologians like John Zizioulas, Geevarghese Mar Osthathios, Dumitru Staniloae, Jurgen Moltman, Leonardo Boff etc. A few practical implications based on the Trinitarian theology which have the potential for building a community of love, justice and peace are:

a. The vision of the Trinity gives an affirmation of the beauty of diversity. The ultimate reality is not an eternal monad that disregards differentiation. Diversity has an eternal significance. Diversity is not a threat but the joy and beauty of God as well as His creation. But the underlying unity keeps this from not falling to conflicts and violence. The initiative today in a country like India of diverse cultures and religions, to go ahead with the forceful imposition of a Universal Civil Code (UCC), may appear to be good in the view of those who struggle for uniformity. But it actually violates this basic principle of the dignity of difference.

John Philip's efforts to develop a Christian theology of plurality based on the Trinitarian teachings of Gregory of Nyssa is noticeable. Narrow understanding of monotheism may bring about in its followers an indifference or animosity to the followers of other religious traditions and lessons of history confirm it as true. He says, "In the rigid monotheism, pluralism is seen as an imperfection to be overcome because God is one and the same. It assumes that the monotheistic God wants only one tradition to be practised by all humans. This results in exclusive claims. In this context, the trinitarian theology is helpful to formulate a Christian theology of pluralism."[34] Following Gregory of Nyssa's trinitarian interpretation of Nicene faith, he argues that a proper Trinitarian understanding of God gives space for balancing plurality and harmony. How is it possible to transcend Christomonism without compromising faithfulness to Jesus Christ? He recommends the doctrine of Trinity as a solution: "The doctrine of Trinity proclaims that while God has been defined in Jesus, God has not been confined to Jesus. God remains, even after his self-disclosure in Jesus Christ, beyond Jesus. Jesus the Man is uniquely the Son of God, but God stands beyond Jesus. God, not Jesus Christ, is at the centre. The doctrine of the Trinity is above Christomonism."[35]

b. Perfect sharing, zero self-seeking and wholehearted commitment to the common good seen in the Trinity is the ultimate model for fellowship and community. The ultimate Being in communion motivates and inspires to reflect and radiate this truth in human dealings. Life on our planet with diverse cultures, religions, languages, nations etc. needs to be a reflection of this supreme model of community. It must be noted that Geevarghese Mar Osthathios who explains such a practical application of the Trinitarian vision highlights agape love as the essence of God.[36] His *Sharing God Sharing World* is a call to emulate this sharing and perfect fellowship of the Triune God so that our world could become a community of love, justice and peace. This vision of the ultimate ground of life is a healing light for the illness of communalism, fascism, casteism and all kinds of discrimination and fanaticism.

c. Even if the whole world does not know the perfect unity and fellowship of the Trinity, the Church which claims to know and worship this Triune community must become an ideal community after the model of the Holy Trinity. The vocation of the churches is to radiate the glory of this eternal communion. Worshippers are expected to become what they worship. It is noticeable that in the Orthodox liturgy of the Byzantine Orthodox Tradition, the chanting of the Nicene Creed is introduced with the formula: "Let us love one another, that with one mind we may confess Father, Son , and the Holy Spirit, the Trinity one in essence and undivided."[37] Bishop Kallistos Ware's commentary on this portion of the Orthodox Liturgy gives clear exhortation that love and fellowship in the Church is **a** pre-requirement for reciting Creed and worshipping God: "The Creed belongs only to those who live it. This exactly expresses the Orthodox attitude to Tradition. If we do not love one another, we cannot love God; and if we do not love God, we cannot make a true confession of faith and cannot enter into the inner spirit of Tradition, for there is no other way of knowing God than to love him."[38]

d. The Holy Trinity is not an introverted or self-centred community. The Holy Trinity is coming out to give shape to a world outside and also to give abundant life to it. It is not possible to know the essence of God but it is possible to know Him through His activities. Actions of creation, sustenance of it, giving fullness of life to it etc. are expressions of the Triune God's self-communication and self-offering. God is a sending God. Jesus revealed that He was sent by the Father to this world and Jesus promised that he will send the Holy Spirit from the Father (John 15: 26; 16: 5, 7). He goes on to say that as the Father sent Him, He sends his followers. So, all communities including families and parishes within the global community are obligated to overcome the temptation to be a self-centred and closed community.

The Creed says about Jesus Christ who is the utmost example for an 'other-oriented existence': "for us and for our salvation came down from heaven and became man." Those who love him and worship Him must also serve with such a humility and self-sacrifice.

e. From the Triune God, we learn that personhood is to be defined in relationship and communion. Each person in the Ultimate Truth is not enjoying personal individuality in isolation but in perfect communion and relationship with each other. This is like quantum mechanics which is famous for its uncertainty principle. In the subatomic level electron or proton or neutron cannot be studied by isolating it from its relationship with others. Zizoulas develops his definition of being as relational based on the relationship of the divine persons in the Trinity. For him "*to be and to be in relation* becomes identical"[39] In the light of this profound truth, the tendency to think of tribal life as uncivilized and postmodern life with extreme individualism and self-centeredness as civilized, is to be re-examined.

The prominent and widespread consumerist culture today promotes unbridled individualism and self-seeking. The very first expression of the Creed, "we believe..." itself is an antidote to individualism. As Charles Jackson rightly observes "The Nicene formula helps us to appreciate that Christianity in its most basic form attacks individualism like antibodies attack germs in the body." [40]

3. Incomprehensibility of God and worship

Even if the Nicene theologians of the fourth century explain Trinity, they are in a consensus to admit that God in his essence is beyond our grasp. Intra-Trinitarian relationship is also beyond our comprehension. This is an indirect way of admitting the fact that the human faculty of knowing/ comprehending is limited and that God is a mystery. John Chrysostom of fourth century comments about the incomprehensibility of the Trinity thus, "I know that He is eternal and has no beginning. But I do not know how. My reason fails to grasp how it is possible for a substance to exist when that substance has received its existence neither from itself nor from another. I know that He begot a Son. But I do not know how. I know that the Spirit is from him. But I do not know how the Spirit is from him."[41] Basil unequivocally says in one of his letters, "God's operations come down to us, but his essence remains beyond our reach."[42] Though theologizing is possible to some extent based on God's self-revelation, this insight about the incomprehensibility of the ultimate reality leads to apophatic theology, freedom from the tendency to absolutize one particular tradition or community or theological claim which is essential for openness to other communities, and also to worship which facilitates a transforming experience of the Trinity, the ultimate mystery. "Basil's treatise *On the Holy Spirit* clearly underscores the fact that for Basil the mystery of the Trinitarian Godhead was fundamentally a focus of praise and worship and not just speculative rationalizations divorced from the life of the Church…."[43]

Reciting the Creed itself is also a liturgical act, an act of adoration and worship in the Orthodox tradition. In addition to the meaning of *doxa* as

opinion or doctrine, it has another meaning related to praise. So, Orthodoxy is right worship also. Jaroslav Pelikan says, "quite early on, *doxa* acquired the more specific meaning of laudatory opinion about someone, therefore of 'praise' …… From that meaning of doxa, 'orthodoxy' was construed to mean the correct way of giving glory."[44]. Perhaps as a continuation of this, it is also possible to say that giving glory to the Triune God is the correct way than trying to understand the mystery of God fully. Jaroslav Pelikan goes on to say that "Creed is not in the first instance the business of the professional and learned theological elite; *it is meant to be prayed*, right alongside the Lord's Prayer, as an act of adoration and worship …"[45]

Conclusion

Nicene creed which is the gist of the basic faith of the ancient Church is a reminder to own this faith as an anchor of life for those who try to follow the Lord. This is not just to be a ritualistic articulation of a few statements of faith but a powerful declaration of whole hearted trust in God by those who are dedicated to the Gospel. Faithfulness to this ancient faith need not be counted as just fanaticism today. The fact that it was in the presence of the mighty Emperor Constantine that the early Christian leaders formulated this creed which proclaims that their ultimate trust is not in power or other semi gods like money , luxury or anything else but in God the Father, the Son and the Holy Spirit is noteworthy. The consensus regarding the Trinitarian explanations among the early interpreters of the Nicene faith is incredible. Their ultimate concern was not just a victory over their opponents but the victory of the Gospel and the confirmation of the saving and divinizing intervention of God through Christ and the Holy Spirit. Thus we received a full fledged description of the doctrine of the Holy Trinity which can be appreciated as a qualified monotheism. Those interpreters' unceasing contemplation on and devotion to God the Father along with the Son and the Holy Spirit was not based on their baseless speculations and philosophizing but deeply based on their thorough Biblical, liturgical and patristic readings and reflections and a holistic understanding of the Divine interventions in History. From this they move to the reflection about the immanent Trinity focusing on the interpersonal relationship of the three persons in the Trinity in eternity which unveils to a certain extent the amazing love and fellowship in the Ultimate Source of life. This Holy Trinity is not only imparting a beautiful vision of diversity in unity and unity in diversity to be emulated by mankind but also an empowering grace to fulfill this vision. The Reference to baptism and also the apostolic identity of the Church in the Nicene Creed continuously reminds the baptized community to take up this calling to build a community of love, justice and peace with dedication and responsibility. As St. James mentions even Satan has a creed (James 2:19). But it is the genuine commitment to holiness, peace making, welfare of all, ecojustice, eradication of all dehumanizing elements and humanization of society, generating authentic faith in others and promotion of ecumenism, reflecting the agape love of the Holy Trinity that will manifest the different nature of the Nicene creed and Christians' sincerity to uphold this faith of the undivided ancient Church today.

Glory be to God the Father, the Son and the Holy Spirit for ever and ever . Amen

End Notes

1 Ilaria L E Ramelli, "Doctrine: Why were Christians Obsessed with dogmas?" in *The Early Church* ed. Ramelli, JA McGuckin and Piotr Aswin– Siejkowski, (New Delhi: Bloomsbury, 2023) p. 424

2 Origen, Commentary on John 13.36

3 Origen, Commentary on John 2.19

4 Bernard Lonegran , *The Way to Nicea*, trans. Conn O
' Donovan (Philadelphia : Westminister Press , 1976) pp.70-71

5 Roger E Olson *The Story of Christian Theology* (Illinois: InterVarsity Press, 1999) p. 147.

6 Jaroslav Pelikan , "The Will to Believe and the Need for Creed" in *Orthodoxy and Western Culture*, eds. Valerie Hotchkiss and Patrick Henry, (New York : St. Vladimir 's Orthodox Seminary Press, 2005) p.168

7 Gregory of Nazianzus, Oration 29.2 in *The Later Christian Fathers* ed. trans. Henry Bettenson , (London : Oxford University Press, 1970) p.116

8 Roger E Olson *The Story of Christian Theology* (Illinois : The Intervarsity Press , 1999) p.169

9 Ibid

10 Gregory of Nyssa, *Agaisnt Eunomius* I . 22, in *The Later Christian Fathers* ed. trans. Henry Bettenson , (London : Oxford University Press, 1970) pp.158 , 159

11 Gregory of Nazianzus, Oration 29.2 in *The Later Christian Fathers* ed. trans. Henry Bettenson , (London : Oxford University Press, 1970) p. 117

12 *The Later Christian Fathers* ed. trans. Henry Bettenson , (London : Oxford University Press, 1970) 154

13 Gregory of Nyssa, *Agaisnt Eunomius* I . 16, in *The Later Christian Fathers* ed. trans. Henry Bettenson , (London : Oxford University Press, 1970) p. 155

14 Gregory of Nyssa , "On Not Three Gods" in NPNF 5, 335

15 Gregory of Nyssa, *Agaisnt Eunomius* I . 22, in *The Later Christian Fathers* ed. trans. Henry Bettenson , (London : Oxford University Press, 1970) p.153

16 Gregory of Nazianzus, Oration 29.2 in *The Later Christian Fathers* ed. trans. Henry Bettenson , (London : Oxford University Press, 1970) p.117

17 Kallistos Ware, *The Orthodox Way* (Crestwood, NY: St. Vladimir's Seminary Press , 1990) 39

18 John Behr, "One God Father Almighty " in Modern Theology 34:3 July 2018 , pp.328, 329

19 Ibid 330

20 Athanasius, Oration 2.82; Anatolios, *Athanasius* , Early Church Fathers (London :Routledge , 2004) pp.174-75

21 Khaled Anatolios, "Personhood, Communion and the Trinity in Some Patristic Texts" in *The Holy Trinity in the Life of the Church* (Michigan: Baker Academic, 2014) p. 161

22 Gregory of Nyssa, *Against the Macedonians: On the Holy Spirit* (NPNF 5: 324-325)

23 Gregory of Nazianzus, *On God and Christ*, the five Theological Orations and Two Letters to Cledonius , (New York : St. Vladimir's Seminary Press , 2002) p. 123

24 Gregory of Nyssa, *The Later Christian Fathers* ed. &trans. Henry Bettenson , (London : Oxford University Press, 1970) p. 158

25 Khaled Anatolios, "Personhood, Communion and the Trinity in Some Patristic Texts" in *The Holy Trinity in the Life of the Church* (Michigan: Baker Academic, 2014) p. 156

26 Basil, On the Holy Spirit 16.38, in *On The Holy Spirit: St. Basil the Great* (Crestwood, NY: St. Vladimir's Seminary Press , 2011) p. 71

27 Gregory o f Nyssa, Catechetical Orations , 2, in *Christology of the Later Fathers* , ed. Edward R Hardy (Philadelphia : Westminister , 1954) p.273

28 Ephrem, On Virginity 31.1 in *Ephrem the Syrian* Hymns, tr. Kathleen McVey, (New York: Paulist Press, 1989) p. 398

29 Kathleen McVey, "Syrian Christian Tradition and Gender in Trinitarian Theology, The Holy Trinity in the Life of eh Church" *The Holy Trinity in the Life of the Church* (Michigan: Baker Academic, 2014) p. 212

30 Ephrem On Resurrection 1.7 Ibid 212

31 David Maxwell, (2015) "The Nicene Creed in the Church," *Concordia Journal* : Vol. 41: No. 1, Article 3. Available at: http://scholar.csl.edu/cj/vol41/iss1/3 p. 18

32 Ibid p. 17

33 L. Charles Jackson,, "Faith of Our Fathers: A Study of the Nicene Creed" (2007). *Alumni Book Gallery*. 384. https://digitalcommons.cedarville.edu/alum_books/384 pp. 9, 10

34 John Philip *Trinity and Plurality*, (Tiruvalla: CSS, 2019) p. 232

35 John Philip *Trinity and Plurality*, (Tiruvalla: CSS, 2019) 231

36 Geevarghese Mar Osthathios, *Sharing God and a Sharing World*, (New Delhi: ISPCK, 1999 p. 63

37 Jaroslav Pelikan "The Will to Believe and the Need for Creed" in *Orthodoxy and Western Culture*, eds. Valerie Hotchkiss and Patrick Henry, (New York : St. Vladimir's Orthodox Seminary Press, 2005). p. 181

38 Kallistos Ware, *The Orthodox Church* (Penguin Books 1997)p. 207

39 John Zizioulas, Being as Communion, (Crestwood, NY: St. Vladimir 's Press , 1993) p. 88

40 L. Charles Jackson, "Faith of Our Fathers: A Study of the Nicene Creed" (2007). *Alumni Book Gallery*. 384. https://digitalcommons.cedarville.edu/alum_books/384 pp. 13,14

41 John Chrysostom, On the Incomprehensible Nature of God , 1.19 trans. Paul W Harkins , Vol.72, *Fathers of the Church (*Washinton , DC : Catholic University of America Press , 1999)pp 57-58.

42 Bijesh Philip, *St. Basil the Great and the Globalised India* (Delhi: ISPCK, 2015) p. 28

43 Bijesh Philip, *St. Basil the Great and the Globalised India* (Delhi: ISPCK, 2015) pp. 29, 30

44 Jaroslav Pelikan "The Will to Believe and the Need for Creed" in *Orthodoxy and Western Culture*, eds. Valerie Hotchkiss and Patrick Henry, (New York : St. Vladimir 's Orthodox Seminary Press, 2005) p. 179.

45 Jaroslav Pelikan "The Will to Believe and the Need for Creed" in *Orthodoxy and Western Culture*, eds. Valerie Hotchkiss and Patrick Henry, (New York : St. Vladimir 's Orthodox Seminary Press, 2005) p. 179

❑

ഫാ. വി. സി. സാമുവലിന്റെ ആത്മകഥയ്ക്കു ഒരു ആമുഖം

ഡോ. പോൾ മണലിൽ

ലോകചരിത്രത്തിൽ പതിനഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടു കാലത്തോളം ക്രൈസ്തവ സഭകളെ വിഘടിപ്പിച്ചു നിർത്തിയ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയ സംബന്ധമായ ധാരണകളെ തിരുത്തിക്കുറിച്ചുകൊണ്ട് ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവൽ നടത്തിയ ഗവേഷണത്തെയും പുനർവായനയെയും തുടർന്നു രചിക്കപ്പെട്ട 'The Council of Chalcedon Re-examined - A Historical Theological Survey' എന്ന ചരിത്രപഠനം വേദശാസ്ത്ര സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു ക്ലാസ്സിക് എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ പഠനമാണ് കൽക്കദൂന്യരും കല്ക്കദൂന്യ ഇതരരും ആയ സഭകൾ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അകൽച്ച ഇല്ലാതാക്കിക്കൊണ്ട് അതിനെ പൂർണ്ണസംസർഗ്ഗത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരാൻ വഴിതെളിച്ചത്. പരസ്പരബന്ധമില്ലാതെ നിലകൊണ്ടിരുന്ന കത്തോലിക്കാ, ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ്, ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് തുടങ്ങിയ സഭാസമൂഹങ്ങളെ തന്റെ പഠനത്തിലൂടെ ഫാ. വി. സി. സാമുവലാണ് അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ വഴിത്താരയിലേക്കു നയിച്ചത്. അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ പ്രവാചകനായ ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ രചിച്ച 'സ്വാനുഭവവേദിയിൽ' എന്ന ആത്മകഥയ്ക്കു അതിനാൽ ചരിത്രപരമായ മൂല്യമുണ്ട്; ചരിത്രപരമായ പ്രസക്തിയുണ്ട്.

മലങ്കരസഭയിൽ ആത്മകഥയെഴുതിയ മേൽപ്പട്ടക്കാരും പട്ടക്കാരും തുലോം കുറവാണ്. എന്നാൽ മേൽപ്പട്ടക്കാരെപ്പറ്റിയും പട്ടക്കാരെപ്പറ്റിയും സ്മരണകളും ജീവചരിത്രങ്ങളും അനേകം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ ആരും ആത്മകഥ എഴുതിയിട്ടില്ല. പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസും വട്ടശ്ശേരിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസും ആത്മകഥ എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ എന്തെല്ലാം ചരിത്രസത്യങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിക്കുമായിരുന്നു. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ കാലത്തിനു മുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ട *നിരണം ഗ്രന്ഥവരി*യിൽ നിന്നു നമുക്കു മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാരുടെ കാലവും ചരിത്രവും സംബന്ധിച്ചു പരിമിതമായ അറിവു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്മാർ അല്ലാത്തവരും ഗ്രന്ഥവരി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ നിന്നെല്ലാം ചില ചരിത്രസത്യങ്ങൾ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും.

ഒന്നാം കാതോലിക്കാ മുതലുള്ളവരുടെ കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കാൻ ചില ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം വഹിച്ചവരൊന്നും ആത്മകഥ എഴുതിയിട്ടില്ല. പൗലോസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ എഴുതിയ ജീവിതകാഴ്ചകൾ എന്നൊരു ലഘുഗ്രന്ഥം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

മലങ്കരസഭയിൽ അതിപ്രഗത്ഭരായ മെത്രാന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ഒരാൾ മാത്രമേ ആത്മകഥ എഴുതിയുള്ളു - അതുതന്നെ അപൂർണ്ണമാണ്. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് എഴുതിയ പ്രസ്തുത ആത്മകഥ ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നു മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ ആത്മകഥയുടെ ശീർഷകം Love's Freedom: The Grand Mystery എന്നാണ്. വേദശാസ്ത്രജ്ഞനും മനുഷ്യസ്നേഹിയുമായിരുന്ന ഗീവറുഗീസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് ഒരു ആത്മകഥ എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ അതൊരു മഹത്തായ രചനയാകുമായിരുന്നു. തോമ്മാ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പത്തനാപുരത്തു താബോർ ദയറാ സ്ഥാപിച്ചതിനെപ്പറ്റി ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. 'മൗണ്ട് താബോർ' എന്ന പേരിൽ എഴുതിയ ആ പുസ്തകത്തിൽ തോമ്മാ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു കാലഘട്ടം അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കായും മാത്യൂസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കായും ആത്മകഥയെഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ അതു ചരിത്രത്തിലേക്കൊരു ജാലകം തുറക്കുമായിരുന്നു.

ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചവരും ചരിത്രത്തിലേക്കു നടന്നു കയറിയവരുമായ അനേകം മേല്പട്ടക്കാരും പട്ടക്കാരും മലങ്കരസഭയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരൊന്നും ആത്മകഥയെഴുതാൻ തുനിയാതിരുന്നതു എന്തുകൊണ്ടാണ്? അവരൊക്കെ ഡയറിക്കുറിപ്പെങ്കിലും എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ അതെല്ലാം ചരിത്രത്തിൽ വിലപ്പെട്ട രേഖകൾ ആയി പരിലസിക്കുമായിരുന്നു. 'മണലിൽ അച്ചന്റെ സഭാസ്മരണകൾ' എന്ന പുസ്തകം കെ. വി. മാമ്മൻ തയ്യാറാക്കിയതുകൊണ്ട് ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ ചരിത്രം അനാവൃതമായി.

ഫാ. വി. സി. സാമുവലിന്റെ ആത്മകഥയ്ക്കു അതിനാൽ ചരിത്രപരമായ പ്രസക്തിയുണ്ട്. 'സ്വാനുഭവവേദിയിൽ' എന്ന ആത്മകഥയ്ക്കു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളാണുള്ളത്. ആദ്യഭാഗം തന്റെ വ്യക്തിജീവിതത്തെപ്പറ്റിയാണ്. രണ്ടാം ഭാഗം തന്റെ ബൗദ്ധിക ജീവിതത്തിലെ സുപ്രധാനമായ ഒരു കാലഘട്ടമാണ് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. ആഗോള ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിന്റെ അകതാരിലേക്കു കടന്നുചെല്ലാൻ പര്യാപ്തമാണ് ഈ ഖണ്ഡമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

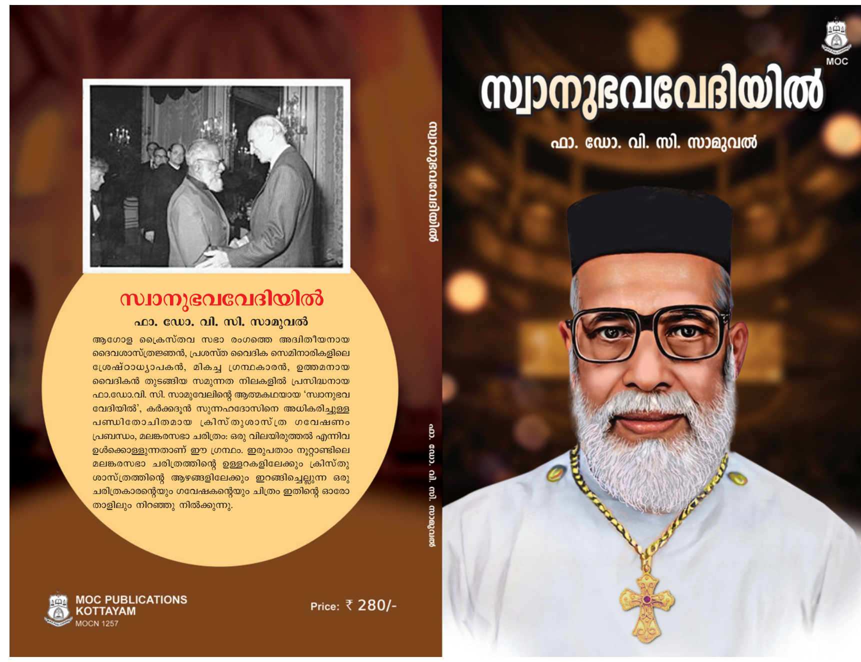

'സ്വാനുഭവവേദിയിൽ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തു മഞ്ഞനിക്കര ദയറായിൽ മല്പാനായി പ്രവർത്തിച്ച കാലം വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കാപട്യവും സത്യവിരുദ്ധതയും മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ ഭാഗം വായിച്ചാൽ മാത്രം മതി. പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്തു അടിയുറച്ചു നിന്ന ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ എന്തുകൊണ്ടാണ് മഞ്ഞനിക്കര വിട്ടതെന്നു 'മഞ്ഞനിക്കര മല്പാൻ' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. സമുദായക്കേസ് വിസ്താരം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ മഞ്ഞനിക്കരയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന മാർ യൂലിയോസിനെ വിസ്തരിക്കാൻ നിർദ്ദേശമുണ്ടായി. കേസിലെ ഒരു പ്രധാന വാദം അബ്ദുൾ മശിഹാ ബാവായെ സുറിയാനി സഭയുടെ മെത്രാന്മാർ ചേർന്നു മുടക്കിയിരുന്നു എന്നാണ്. മെത്രാന്മാർ ചേർന്നു ഒപ്പിട്ടിട്ടുള്ള ഒരു രേഖയുടെ കോപ്പിയാണ് ഹാജരാക്കാൻ പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയുടെ വക്കീൽ അനന്തപത്മനാഭ അയ്യർ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ സത്യത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു രേഖ ഇല്ലെന്ന് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ എഴുതുന്നു.

ഈ ആത്മകഥയിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന വലിയൊരു സത്യമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന പ്രസ്തുത ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം.

"കേസിലെ ഒരു പ്രധാന വാദം അബ്ദുൾ മശിഹാ ബാവായെ സുറിയാനി സഭയുടെ മെത്രാന്മാർ ചേർന്ന് മുടക്കിയിരുന്നു എന്നതാണ്. മെത്രാന്മാർ ചേർന്ന് ഒപ്പിട്ടിട്ടുള്ള ഒരു രേഖയുടെ കോപ്പിയാണ് തെളിവായി ഹാജരാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്. അത് ശരിയായ രേഖയാണെന്ന് സിറിയൻ നാടുകളിലെ ഒരു നോട്ടറി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അത് കോടതിയിൽ കാണിച്ചാൽ വിജയം സുനിശ്ചിതമാണെന്നായിരുന്നു പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയുടെ ധാരണ. ഞാനും അങ്ങനെ തന്നെ വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കോടതി അത് സ്വീകരിക്കുകയില്ല എന്ന് വക്കീൽ വ്യക്തമാക്കി. കാരണം, അതിൽ ഒപ്പു വച്ച നോട്ടറി ഉദ്യോഗസ്ഥന് അത് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കവണ്ണം സുറിയാനി അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു എന്നതു തന്നെ. അതിനു പകരം മാർ യൂലിയോസ് മർദ്ദീനിൽ പോയപ്പോൾ സുന്നഹദോസ് റെക്കോർഡിൻ മൂലരേഖ കണ്ടു എന്നും, അതു നോക്കി എഴുതിയെടുത്ത കടലാസ് തെളിവായി കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കാം എന്നും വക്കീൽ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സത്യത്തിൽ മാർ

യൂലിയോസ് അങ്ങനെയൊരു കടലാസ് മർദ്ദീനിൽ വച്ച് എഴുതിയിരുന്നില്ല. മഞ്ഞനിക്കര വച്ച് എഴുതിയുണ്ടാക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. നോട്ടറി ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നതും കോടതിയിൽ വിലപ്പോവില്ല എന്നു വക്കീൽ പറഞ്ഞതുമായ രേഖയിൽ നിന്ന് മാർ യൂലിയോസ് അത് എഴുതിയുണ്ടാക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ സംഭവം എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചു. കാരണം അബ്ദുൾ മിശിഹായുടെ സ്ഥാനം മുടക്കു മൂലം അസാധുവാണെന്ന് ഞാനും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അതിന് ആസ്പദമായ രേഖ സത്യസന്ധമല്ലെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. അത്രയും കാലം ഞാൻ പാത്രിയർക്കീസ് കക്ഷിയിൽ ഉറച്ചു നിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അവിടെ കണ്ട പ്രകടമായ അസത്യത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ തന്നെ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയ മീഖായേൽ മാർ ദീവന്നാസ്യാസിനോടു കാര്യങ്ങൾ തുറന്നു പറഞ്ഞ് എന്റെ മനസ്സാക്ഷി നിർമ്മലമാക്കുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു."

'സ്വാനുഭവവേദി'യിൽ എന്നെ ഏറ്റവും ആകർഷിച്ചതു തന്റെ ബൗദ്ധിക ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട അന്വേഷണമാണ്. 'ക്രിസ്തുശാസ്ത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയ ഗവേഷണം' എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ അക്കാര്യം സമഗ്രമായി വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി അച്ചൻ നടത്തിയ പഠനത്തിന്റെ സംഗ്രഹമാണ് ഈ ഖണ്ഡത്തിലുള്ളത്. നമ്മുടെ ചരിത്രപരമായ അജ്ഞതകൾ ദുരീകരിക്കുന്നതിനു ഈ വിവരണം ഉപകരിക്കും.

കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കാൻ വി. സി. സാമുവൽ അച്ചന്റെ ആത്മകഥയിലെ ഈ ഭാഗം വായിച്ചാൽ മതിയാകും. കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി എഴുതാനും പഠിക്കാനും ഏതെല്ലാം ഭാഷകൾ അച്ചൻ പഠിച്ചിരുന്നുവെന്നു നമ്മൾ ആലോചിക്കുമോ? അതുപോലെ ഏതെല്ലാം ചരിത്രം പഠിച്ചാൽ കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി എഴുതാൻ കഴിയും? ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഈ ആത്മകഥ ഉത്തരം നൽകുന്നു.

എന്റെ ചരിത്രബോധ്യങ്ങളെയും വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ തിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം സംബന്ധിച്ച് 'ഓർത്തഡോക്സ് യൂത്തിൽ' എഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിന്റെ പ്രതികരണം ഫാദർ വി. സി. സാമുവൽ നടത്തിയതു മുതലാണ് എനിക്ക് അദ്ദേഹവുമായി പരിചയം. വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്താണ് 'ഓർത്തഡോക്സ് യൂത്തിൽ' ഞാൻ ലേഖനമെഴുതിയത്. എന്നെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ 'ഓർത്തഡോക്സ് യൂത്തിൽ' പ്രതികരിച്ചത്. വിഷയം കാതോലിക്കേറ്റ് ആയിരുന്നു. കാതോലിക്കേറ്റിനെപ്പറ്റി സണ്ടേസ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളിൽ നടത്തിയ പരിമിതമായ പഠനം മാത്രമായിരുന്നു എന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. എന്നാൽ എഴുപതുകളുടെ അന്ത്യത്തിൽ വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ എന്നെ തിരുത്തിയതു മുതൽ കാതോലിക്കേറ്റ് സിംഹാസനത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ പഠിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി. സഭാചരിത്രം പഠിക്കാൻ എനിക്ക് വി. സി. സാമുവൽ എന്ന തിരുത്തൽശക്തി ഒരു പ്രേരണയായെന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതിശയോക്തിയൊന്നുമില്ല. നമ്മുടെ സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണവും അതോടെയാണ് ആരംഭിച്ചത്.

വി. സി. സാമുവൽ അച്ചന്റെ അന്വേഷണങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസികളെ അജ്ഞതയിൽ നിന്നു സത്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. ചരിത്രസത്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താനുള്ള നിരന്തരമായ അന്വേഷണവും പഠനവും നടത്തിയ അച്ചൻ ചരിത്രപരമായ അനുരഞ്ജനമാണ് സംജാതമാക്കിയത്. കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസ് സംബന്ധിച്ച പഠനം അതിനൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ. ചരിത്രം പഠിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു അജ്ഞതയിൽ നിന്നു മോചനം ലഭിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതാണ് യഥാർത്ഥ ചരിത്രം. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെപ്പറ്റി അച്ചൻ എഴുതിയ Truth Triumps എന്ന പുസ്തകം അതിനെ സാധൂകരിക്കുന്നു.

സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും ആചാരത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാന വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇന്നും വിശ്വാസികൾക്കു അജ്ഞാതമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഫാ. വി. സി. സാമുവലിന്റെ ചിന്തകൾക്കു പ്രസക്തി ഏറെയാണ്. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ചിന്തകൾ മൂലഭാഷയിൽ ഗ്രഹിച്ചതിനു ശേഷമാണ് വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ തന്റെ ചരിത്രനിയോഗം നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന വസ്തുത നാമോർക്കണം.

കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി പഠിക്കാൻ ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ പുരാതന ക്ലാസിക്കൽ ഭാഷകളായ ഗ്രീക്കും ലത്തീനും സുറിയാനിയും എബ്രായയും ഹീബ്രുവും സംസ്കൃതവും പഠിച്ചു. ഇതു കൂടാതെ പതിനഞ്ചു ഭാഷകൾ അച്ചനു വശമായിരുന്നു. പുരാതന ക്രൈസ്തവ ചിന്തകരുടെ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയം അവരുടെ ഭാഷകളിൽ നിന്നാണ് അച്ചൻ പഠിച്ചത്. ക്രിസ്തുശാസ്ത്രത്തിൽ മാത്രമല്ല തത്വശാസ്ത്രത്തിലും വേദശാസ്ത്രത്തിലും ചരിത്രശാസ്ത്രത്തിലും അച്ചൻ പ്രാവീണ്യം നേടി. പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ നിറകുടമായിരുന്നു ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ. മലങ്കരസഭയുടെ അഭിമാനമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വി. സി. സാമുവൽ അച്ചനെ മരണാനന്തരം ആദരിക്കാൻ പുറത്തിറക്കിയ 'വൈദികരുടെ വൈദികൻ' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ഉപശീർഷകം 'മഹാനായ പ്രവാചകൻ മലങ്കര പ്രഭു, ശ്രേഷ്ഠ സഭാപിതാവ്' എന്നായിരുന്നു. അച്ചന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥം എഴുപത്തിയഞ്ചാം ജന്മദിനത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകത്തിന്റെ ശീർഷകം 'Orthodox Identity in India' എന്നായിരുന്നു. വിശ്വക്രൈസ്തവ സംസ്കാരത്തിൽ ഫാ. വി. സി.സാമുവൽ മലങ്കരയുടെ ശലാക പാറിപ്പറപ്പിച്ചു.

വി. സി. സാമുവൽ അച്ചന്റെ ചരിത്രവീക്ഷണത്തെപ്പറ്റി ധാരാളം ചർച്ച ചെയ്യാനുണ്ട്. അതുപോലെ, അച്ചന്റെ പഠനമേഖലകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റിയും നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. 1986–ൽ ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ എഴുതിയ 'Truth Triumps' എന്ന പുസ്തകത്തിനു അവതാരിക എഴുതിയതു കെ. എം. തരകനായിരുന്നു. കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി അച്ചൻ നടത്തിയ ഗവേഷണം കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ഉള്ള വേദശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ അകളങ്കമായ പ്രശംസയ്ക്കു അർഹമായിട്ടുണ്ടെന്ന് കെ. എം. തരകൻ അതിൽ സൂചിപ്പിച്ചു.

ഇതേപ്പറ്റിയെല്ലാം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ഫാ. വി. സി. സാമുവലിന്റെ ചിന്താപദ്ധതികളെ പൊതുവെ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. സഭാചരിത്രവും വേദശാസ്ത്രവും സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു അനന്യചിന്താപദ്ധതിയാണ് സാമുവൽ അച്ചൻ അവതരിപ്പിച്ചത്. കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റിയുള്ള അച്ചന്റെ പഠനത്തിലെ ആശയങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കഠിനമാണെന്ന് തോന്നും. എന്നാൽ പഠനത്തിലെ ആശയങ്ങൾ മാത്രമല്ല വാക്കുകളും വാക്യങ്ങളും ചരിത്രത്തിന്റെയും വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ അവ ലോകനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. യെയിൽ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ആയിരുന്നു ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ 'The council of chalcedon Re-examined' എന്ന വിഷയത്തിൽ ഗവേഷണം നടത്തിയത്. എ.ഡി. 451–ൽ റോമിലെ ബിഷപ്പായിരുന്ന ലിയോ ഒന്നാമൻ സംഘടിപ്പിച്ച ഒരു സഭായോഗമാണ് കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസ് എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിലെ സഭയെ ഒന്നാകെ റോമിന്റെ ഭരണത്തിൽ കൊണ്ടുവരിക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയായിരുന്നു ലിയോ ഒന്നാമൻ ഇതു സംഘടിപ്പിച്ചത്. ഇതിനു കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസിലെ ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രത്യേക പിന്തുണ ഉണ്ടായിരുന്നു.

കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിന്റെ പ്രസക്തിയും അപ്രസക്തിയും നമ്മൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞതു വി. സി. സാമുവൽ അച്ചനിലൂടെയാണ്. ക്രൈസ്തവസഭ പൗരസ്ത്യമാണെങ്കിലും അതിനു പാശ്ചാത്യസ്വഭാവം കൈവന്നതു കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനു ശേഷമായിരുന്നു. എന്നാൽ വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി പഠിക്കാൻ തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയതു പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാരോടുള്ള വിയോജിപ്പു മൂലമാണെന്നു മാത്രം പറയാൻ കഴിയില്ല. വിയോജിപ്പ് പറയുമ്പോൾ യോജിപ്പിന്റെ മേഖല അച്ചൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

പഴയ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന റോമിന്റെ രാഷ്ട്രീയ പ്രാധാന്യം നാലാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ അവസാനിച്ചെങ്കിലും റോമിനു മതപരമായി ഒരു സമുന്നതസ്ഥാനം നേടിയെടുക്കാൻ അവിടുത്തെ സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ ആഗ്രഹിച്ചു. മെഡിറ്ററേനിയൻ സമുദ്രത്തിന്റെ കിഴക്കും തെക്കും പടിഞ്ഞാറും വടക്കുമായി പരന്നുകിടന്നിരുന്ന റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രൈസ്തവലോകത്ത് ഈജിപ്തിലെ അലക്സാന്ത്രിയായിക്കായിരുന്നു സ്ഥാനം. അതിനാൽ മതപരമായ പ്രാധാന്യവും സ്ഥാനവും ഉറപ്പിക്കാൻ റോമിലെ സഭാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ പുതിയൊരു സിദ്ധാന്തം അവതരിപ്പിച്ചു. ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാരുടെ തലവനായി പത്രോസിനെ ഉയർത്തിക്കാട്ടുക. പത്രോസ് റോമിൽ സഭ സ്ഥാപിച്ചു എന്ന ആശയം അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ലിയോ ഒന്നാമൻ മുൻകൈ എടുത്തു നടത്തിയ കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനു വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റിയുള്ള പാശ്ചാത്യരുടെ അവകാശവാദങ്ങളെ അനീതിയെന്ന് വിളിക്കുന്ന വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ പറയുന്നതു, പാശ്ചാത്യരേക്കാൾ കൂടുതലായി ഈ സുന്നഹദോസിനെ ഉറപ്പിക്കാൻ പൗരസ്ത്യ കൽക്കദൂന്യർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട് എന്നാണ്. എന്നാൽ ഈ രണ്ടു ശക്തികൾ ഒന്നിച്ച് ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സിയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ അതിനെ നേരിടാൻ രംഗത്തുവരികയാണ്. കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസ് പഠനത്തിന്റെ പുനർവായനകളിൽ തെളിയുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം ഇതാണ്.

കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ നടന്ന എഫേസോസ് സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റിയും പറയേണ്ടി വരും. എ.ഡി. 431–ൽ നടന്ന എഫേസോസ് സുന്നഹദോസ് നിയന്ത്രിച്ചതു അലക്സാന്ത്രിയൻ സഭാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന കൂറിലോസ് ആയിരുന്നു. എന്നാൽ രണ്ടു ദശാബ്ദം കഴിഞ്ഞ് കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസ് അരങ്ങേറിയതു അലക്സാന്ത്രിയൻ പാത്രിയർക്കീസായ ദീയസ്ക്കോറോസിനെ മുടക്കിയതിനു ശേഷമായിരുന്നു. റോമിന്റെ ഇടപെടൽ മൂലമാണ് അദ്ദേഹത്തെ മുടക്കിയത്. ഈജിപ്റ്റിലെ കോപ്റ്റിക് സഭയും അന്ത്യോഖ്യൻ സുറിയാനി സഭയും എഫേസൂസിനെ ഗണിച്ചപ്പോൾ കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസ് അലക്സാന്ത്രിയൻ ഉപദേശത്തെയും എഫേസൂസ് സുന്നഹദോസിനെയും പരിഗണിച്ചില്ല. ഈ അനീതിയാണ് വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ വെളിപ്പെടുത്തിയത്.

കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസ് ഏകമായിരുന്ന സഭയെ നാലു വിഭാഗങ്ങളായി ശിഥിലപ്പെടുത്തിയെന്ന് വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ പരിതപിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തായാലും കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം, ക്രൈസ്തവലോകത്ത് ഉണ്ടായിരുന്ന അദ്വിതീയമായ സ്ഥാനം അലക്സാന്ത്രിയായ്ക്കു നഷ്ടമായി. ഇതിനു കാരണക്കാരൻ റോമൻ ബിഷപ്പ് ആണെന്ന് വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ വിലയിരുത്തുന്നു. കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനു വേണ്ടി നിലകൊണ്ടവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ സത്യത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊണ്ടവരാണോ എന്നാണ് വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ ചോദിക്കുന്നത്. കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസ് സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസപരമായ നിലപാടിനോടുള്ള എതിർപ്പ് സഭയിൽ ഭിന്നതയുണ്ടാക്കി. ഇക്കാര്യങ്ങൾ വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ കൽക്കദൂൻ പഠനത്തിൽ പരിശോധിക്കുന്നു. എന്നാൽ കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിന്റെ ചരിത്രപരമായ സാധ്യതകളിലൂടെ മാത്രമുള്ള ഒരു സഞ്ചാരമല്ല ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ നടത്തുന്നത്. "യേശുക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാണെന്നുള്ള സത്യം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം അവനിൽ ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള സാമാന്യബുദ്ധിയാണ്" ഫാ. വി. സി. സാമുവലിനെ ഈ അന്വേഷണത്തിൽ ആദ്യന്തം ഭരിച്ചിരുന്നത്. ദൈവികവും മാനുഷികവും ആയ സ്വഭാവങ്ങൾ ചേർന്ന് ഒന്നായിത്തീരുന്നതു എങ്ങനെയാണെന്ന ചിന്തയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി പഠിക്കാൻ അദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയത്.

ഫാ. വി. സി. സാമുവലിന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെയും വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെയും തലങ്ങൾ കൽക്കദൂൻ അന്വേഷണത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുകയാണ്. റോമും അലക്സന്ത്രിയായും തമ്മിൽ ക്രിസ്തുശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ തന്റെ പഠനത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. കൽക്കദൂനിൽ സുന്നഹദോസ് തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതിൽ ആധ്യക്ഷം വഹിക്കേണ്ട അലക്സന്ത്രിയായിലെ ദീയസ്ക്കോറോസിനെ ആ സ്ഥാനത്തുനിന്നും മുടക്കി കുറ്റവാളികൾക്കായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഇടത്തേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ മാറ്റിയതായി വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അതിനാൽ അച്ചന്റെ കൽക്കദൂൻ പഠനം സത്യം കണ്ടെത്താനുള്ള ഒരു ഉദ്യമമാണ്.

മൂലരേഖകൾ പരിശോധിച്ചു നടത്തിയ കൽക്കദൂൻ പഠനത്തിലൂടെ ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ വെളിപ്പെടുത്തിയ വസ്തുത, പാശ്ചാത്യർ ഇതു സംബന്ധിച്ചു അവതരിപ്പിച്ചതിൽ നിന്നും വിഭിന്നമാണ്. പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിത്വ വാദത്തിലൂടെ റോമിന്റെ പുരാതനത്വം വീണ്ടെടുക്കാൻ ലിയോ ഒന്നാമൻ നടത്തിയ ശ്രമം മൂലമാണ് കൽക്കദൂനിൽ വച്ച് സഭ പിളർന്നതെന്നാണ് വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ സാക്ഷിക്കുന്നത്. സഭയെ പിളർത്തിയതു അലക്സന്ത്രിയായുടെ ദീയസ്ക്കോറോസല്ല റോമിലെ ലിയോ ഒന്നാമനാണ് എന്നു തന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ടെത്തൽ.

കൽക്കദൂൻ പഠനത്തിലൂടെ അച്ചൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന മറ്റൊരു കാര്യം മലങ്കരസഭയുടെ പൗരാണികത്വമാണ്. എ.ഡി. 52-ൽ മലങ്കരസഭ സ്ഥാപിതമായി എന്ന പാരമ്പര്യം സ്വീകാര്യമാണെങ്കിൽ, മലങ്കരസഭയെ യെറുശലേമിലെ സഭയ്ക്കു പിന്നാലെ സ്ഥാപിതമായ സഭയായി കണക്കാക്കണം എന്നാണ് വി. സി. സാമുവൽ സമർത്ഥിക്കുന്നത്. അതു മാത്രമല്ല, മലങ്കരസഭ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിനു പുറത്തു സ്വതന്ത്രമായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു സഭയാണെന്നും അതിനു റോമുമായി ബന്ധം ഇല്ലായിരുന്നെന്നും സാമുവൽ അച്ചൻ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ട്.

കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റിയുള്ള വി. സി. സാമുവൽ അച്ചന്റെ പഠനങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പുനർവായന എന്ന നിലയിലാണ് ലോകം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതേപ്പറ്റി ധാരാളം വിലയിരുത്തലുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഫേസോസ് സുന്നഹദോസിലും (എ.ഡി. 431) കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിലും (എ.ഡി. 451) ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ തർക്കങ്ങൾക്കും വാദങ്ങൾക്കും വിഭജനത്തിനും ഇടയാക്കിയതു ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയം സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളാണല്ലോ. കൽക്കദൂൻ പഠനത്തിലൂടെ ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയം വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും പതിനഞ്ച് നൂറ്റാണ്ട് വിഘടിച്ചു നിന്ന ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തെ സംവാദങ്ങളിലൂടെ അനുരഞ്ജനത്തിൽ എത്തിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതു അവിസ്മരണീയമായ ഒരു ചരിത്രസാക്ഷ്യമാണ്.

യേശുക്രിസ്തു പൂർണ്ണ ദൈവവും പൂർണ്ണ മനുഷ്യനുമാണെന്നും യേശുക്രിസ്തുവിൽ ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും ക്രൈസ്തവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള ഈ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ ചേർന്ന് ഒന്നായിരിക്കുന്നതു എങ്ങനെയെന്നുള്ളതു എഫേസോസ് സുന്നഹദോസും കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസും ചർച്ച ചെയ്തു.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പല മുൻവിധികൾക്കും സമ്മർദ്ദങ്ങൾക്കും വഴങ്ങി കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിൽ സ്വീകരിച്ച നിലപാടുകളെ തുടർന്ന് സഭ വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. ക്രൈസ്തവലോകത്തു സംഭവിച്ച വിഭജനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ The Council of Chalcedon Re-examined എന്ന പഠനത്തിലൂടെ അനുരഞ്ജനത്തിന്റേതായ ഒരു ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയം വികസിപ്പിക്കുകയും കൽക്കദൂൻ അനുകൂലികളായ റോമൻ കത്തോലിക്കാ, ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് തുടങ്ങിയ ഇരുസ്വഭാവവാദികളെയും കൽക്കദൂന്യേതരരായ കോപ്റ്റിക്, അന്ത്യോഖ്യ, അർമ്മേനിയ, ഇത്യോപ്യ, ഇന്ത്യ തുടങ്ങിയ ഏകസ്വഭാവ വാദികളെയും ഒരേ വേദിയിൽ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തു. അതിനാൽ അച്ചന്റെ കൽക്കദൂൻ പഠനം സഭകളുടെ ഐക്യത്തിനു ഒരു മാർഗ്ഗരേഖയാണ്. ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് വേദശാസ്ത്രം ബൈസന്റയിൽ റോമൻ സഭകളെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല ബൈസന്റയിൻ റോമൻ വേദശാസ്ത്രത്തെ ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾക്ക് അച്ചൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പൗരസ്ത്യ കൽക്കദൂന്യരുമായി കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരു ധാരണ ഉണ്ടാക്കാനും അച്ചൻ മുൻകൈ എടുത്തു.

പാശ്ചാത്യരേക്കാൾ കൂടുതലായി കൽക്കദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ ഉറപ്പിക്കാൻ പൗരസ്ത്യ കൽക്കദൂന്യർ ബദ്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി വി. സി. സാമുവൽ അച്ചൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൽക്കദൂൻ പഠനം അവരുമായി പുതിയൊരു ധാരണയും സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. അച്ചന്റെ കൽക്കദൂൻ പഠനത്തെ അമാനുഷികമായ ഒരു യത്നം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കണം. ഗ്രീക്ക് പോലെയുള്ള ഭാഷകൾ മാത്രമല്ല ചരിത്രവും വേദശാസ്ത്രവും ദൈവശാസ്ത്രവും പഠിച്ച് പാണ്ഡിത്യം ആർജിച്ചതിന്റെ ഒരു ഫലമാണ് വി. സി. സാമുവൽ അച്ചന്റെ കൽക്കദൂൻ പഠനം. പതിനഞ്ച് നൂറ്റാണ്ടുകൾ കടന്നുചെന്ന് കൽക്കദൂനിന്റെ നെല്ലും പതിരും കണ്ടെത്തിയതു കൊണ്ടാണ് അച്ചന്റെ യത്നത്തെ അമാനുഷികം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

'സ്വാനുഭവവേദിയിൽ' എന്ന ആത്മകഥയിൽ താനെഴുതിയ കൃതികളെപ്പറ്റിയൊന്നും ഫാ. വി. സി. സാമുവൽ പരാമർശിക്കുന്നില്ല. പുസ്തകരൂപത്തിൽ വെളിച്ചം കാണാത്ത നൂറിലധികം പ്രബന്ധങ്ങൾ അച്ചൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അച്ചൻ ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകം പെന്തക്കോസ്തി മുതൽ ജനനപെരുന്നാൾ വരെയുള്ള ആരാധനകളുടെ പദ്യഭാഗങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്ര വിവർത്തനമാണ് (1942). തുടർന്ന് അദ്ദേഹം സുറിയാനിയിൽ നിന്നു വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന തക്സാ വിവർത്തനം ചെയ്തു (1942). പീഡാനുഭവ ആഴ്ചയിലെ പ്രാർത്ഥനകൾ വിവർത്തനം ചെയ്തതു എത്യോപ്യയിൽ ജോലി ചെയ്യുമ്പോഴായിരുന്നു (1975). മലയാളത്തിൽ എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ യേശുക്രിസ്തു ആര് (1967), ഇത് ഒരു ഇന്ത്യൻ സഭയോ (1975), മലങ്കരസഭയുടെ അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധം (1982), സഭ വളരുന്നു (1984), ആധുനിക ഭാരത സഭ (1987), അപ്പോസ്തോല പ്രവർത്തികൾ: ഒരു വ്യാഖ്യാനം (1989), മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് നാലാമൻ (1993), സ്വാനുഭവവേദിയിൽ (1995), മലങ്കര അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധത്തിലെ ചില ചരിത്രസത്യങ്ങൾ (1997), ആരാധനാ വിജ്ഞാനീയം (2004) എന്നിവയാണ്.

ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ Ramakrishna Movement - the world mission of Hinduism (1959), Conference of the Oriental Orthodox Churches (1965), The Council of Chalcedon Re-examined: A Historical Theological Survey (1977), Wedding ceremony according to the order of the Malankara Orthodox Church (1980), An Orthodox Catechism on the faith and life of the church (1983), Truth Triumphs (1986) എന്നിവയാണ്. വെളിച്ചം കാണാനുള്ള പ്രബന്ധങ്ങൾ സമാഹരിച്ചാൽ അമ്പതിലധികം പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ കഴിയും. ഫാ. വി. സി. സാമുവലിന്റെ വൈജ്ഞാനിക ജീവിതത്തിലേക്കു കടന്നുചെല്ലാൻ ഈ ആത്മകഥ ഒരു ഒറ്റയടിപ്പാതയാകുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

❑

പുസ്തകം

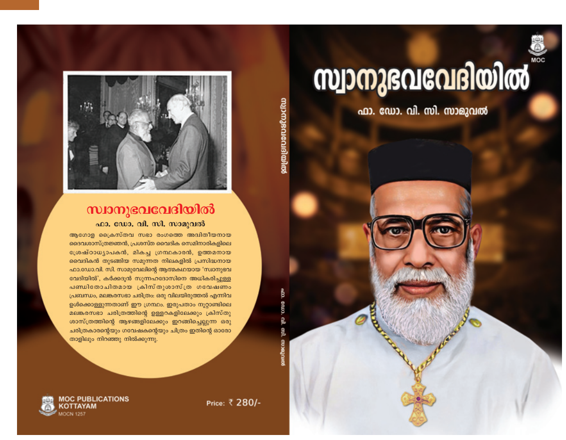

സ്വാനുഭവവേദിയിൽ (ആത്മകഥ)

ഫാ. ഡോ. വി. സി. സാമുവൽ

Publishers: MOC Publications, Kottayam

Price: 280.00

യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത

നിലപാടുകളുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവം

സഖറിയാ പെരുമ്പടവം

കണ്ടനാട് തുമ്പമൺ മെത്രാസനങ്ങളുടെ ഇടനായിരുന്ന കരോട്ടുവീട്ടിൽ യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ *നൂറാമത് ചരമ വാർഷികമാണ് 2025 ജൂൺ 06.* ഹ്രസ്വകാലമെങ്കലും അക്കാലമത്രയും ശക്തിയുക്തം ഉറച്ച നിലപാടോടെ ജീവിച്ച്, തന്റെ സഭയെയും, സഭയുടെ സ്വാതന്ത്രത്തെയും ഒരിക്കലും തള്ളിപ്പറയാതെ *ഉറച്ച നിലപാടുകളോടെ* ആയുർപര്യന്തം ജീവിച്ച ഈ മഹനീയ വ്യക്തിപ്രഭാവം മൺമറഞ്ഞിട്ട് നൂറ് ആണ്ടുകൾ പിന്നിടുന്നു. പരിശുദ്ധനായ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയോടൊപ്പം ശക്തിയുക്തം സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും തനിമയ്ക്കും വേണ്ടി നിലകൊള്ളുകയും തന്മൂലം ഉണ്ടായ കഷ്ടപ്പാടുകളെയും അവഗണനകളെയും നിസ്സാരമായി കരുതി സഭയുടെ കെട്ടുപണിക്കായി അക്ഷീണം പ്രയത്നിച്ച പുണ്യാത്മാവിന്റെ ധീരതയും സമർപ്പണവും ഒരിക്കലും വിസമരിക്കാവുന്നതല്ല. തന്റെ ഗുരുക്കന്മാരെപ്പോലെ *അഭിപ്രായങ്ങളിലെ സ്ഥിരതയും നിലപാടിലെ വ്യക്തതയും* ജീവിതത്തിലെ വിശുദ്ധിയും അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ഏറെ വ്യത്യസ്തനാക്കിയിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു.

കണ്ടനാട് മർത്തമറിയം ഇടവകയിൽ കരോട്ടുവീട്ടിൽ കോരയുടെ മൂന്നാമത്തെ പുത്രനായിട്ടാണ് യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി 1858-ൽ ഭൂജാതനാകുന്നത്. പിതൃസഹോദരനായ ശെമവൂൻ മാർ ദീവന്നാസിയോസ് തിരുമേനിയിൽ നിന്നും കോനാട്ട് മാർ യൂലിയോസിൽ നിന്നുമാണ് സുറിയാനി ഭാഷയും വൈദികപരിശീലനവും സിദ്ധിച്ചത്. സുറിയാനി, സംസ്കൃതം ഭാഷകളിൽ അതീവജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസിന്; കൂടാതെ ചില അപൂർവ്വം ചകിത്സാവിധികളും അദ്ദേഹത്തിന് അറിവുണ്ടായിരുന്നു. പിതൃസഹോദരീ ഭർത്താവിന്റെ അനുജനായ പരി. പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിയിൽ നിന്ന് സുറിയാനി പഠനം പൂർത്തിയാക്കി.

1876 മെയ് 11/മേടം 29 വ്യാഴാഴ്ച്ച ദിനത്തിൽ കണ്ടനാട്ടു വി. മർത്തമറിയം പള്ളിയിൽവച്ച് തന്റെ പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ യൗഫ്പദിയക്കിനോ പട്ടം നൽകി. *1876 മേയ് 11/മേടം 29 വ്യാഴം - വി. കുർബ്ബാന. നാലു പേർക്ക് കത്തനാർ പട്ടവും ഒരാൾക്ക് മ്ശംശോനൊയും മാറിക്കൊടുത്തു. കണ്ടനാട് ഇടവകയിൽ കരവട്ട് കോരയുടെ മകൻ യോയാക്കീമിന് യൗപ്പദിയക്കിനോ പട്ടം കൊടുത്തു* (പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ). പാത്രിയർക്കീസ് കേരളത്തിലെത്തിയ ശേഷം നടത്തിയ ആദ്യ പട്ടംകൊടയായിരുന്നു ഇത്. പിന്നീട് ആറ് വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം 1882 ഏപ്രിൽ 6 / മീനം 25 വ്യാഴാഴ്ച - വചനിപ്പു പെരുന്നാൾ ദിനത്തിൽ കടുങ്ങമംഗലം പത്രോസ് പൗലോസ് ശ്ലീഹന്മാരുടെ പള്ളിയിൽവച്ച് കരവട്ടുവീട്ടിൽ ശെമവൂൻ മാർ ദിവന്നാസിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത മ്ശംശോനോപട്ടം നൽകി.

1892 ഏപ്രിൽ 14/മേടം 2 പെസഹാവ്യാഴാഴ്ച കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ വച്ച് പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ കശീശാപട്ടം നൽകി. ശീമക്കാരുടെ ചില വാശികളും നിർബന്ധങ്ങളും യൂയാക്കീമിന് പട്ടം കൊടുത്തതുമായി സംബന്ധിച്ച് പാത്രിയർക്കീസ് അന്ന് ഉന്നയിക്കുകയുണ്ടായി. അവിവാഹിതർക്ക് പട്ടം കെട്ടുകയില്ലെന്ന ശീമൻരീതി (പട്ടം കെട്ടിയൽ ഉടൻ റമ്പാൻ ആക്കുന്ന രീതി) പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി വകവച്ചിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയാണ് യൂയാക്കീമിന് തിരുമേനി പട്ടം കൊടുക്കുന്നത്. തുടർന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിക്ക് അയച്ച കത്തിൽ ഇത് വ്യക്തമായി ധ്വനിച്ചു നിൽക്കുന്നു; *....ദീവന്നാസിയോസിന്ന സ്വന്തമായിട്ടിരിപ്പനോ അവന്റെ സഹോദരന്റെ പുത്രന് കൊടുപ്പാനോ ആയിട്ട് നാം അവയെ അയച്ചിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ അവനോട് (സഹോദരന്റെ പുത്രനോട്) അവയെ വാങ്ങിച്ചു കണ്ടനാടു പള്ളിയിൽ വയ്ക്കണം. അവന്റെ അടുക്കൽ ഇട്ടേക്കരുത്. അവന്റെ അടുക്കൽ അവയെ വെച്ചു കൊള്ളുവാൻ ദെയ്വത്തിൽ നിന്നും നമ്മിൽ നിന്നും അവനു അനുവാദമില്ല. യൂയാക്കിം കശീശയുടെ വിവാഹം കൂടാത്ത പട്ടത്തെക്കുറിച്ച് അവൻ നമ്മുടെ കൽപ്പന ലംഘനം ചെയ്തു കുർബാന ചൊല്ലുവാൻ പള്ളിക്കാർ സമ്മതിക്കാതെയും ഇരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നാം ഒരു കൽപ്പന കൽപ്പിക്കുന്നത് എന്തന്നാൽ നമ്മുടെ എഴുത്ത് നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ കിട്ടുന്ന സമയത്ത്*

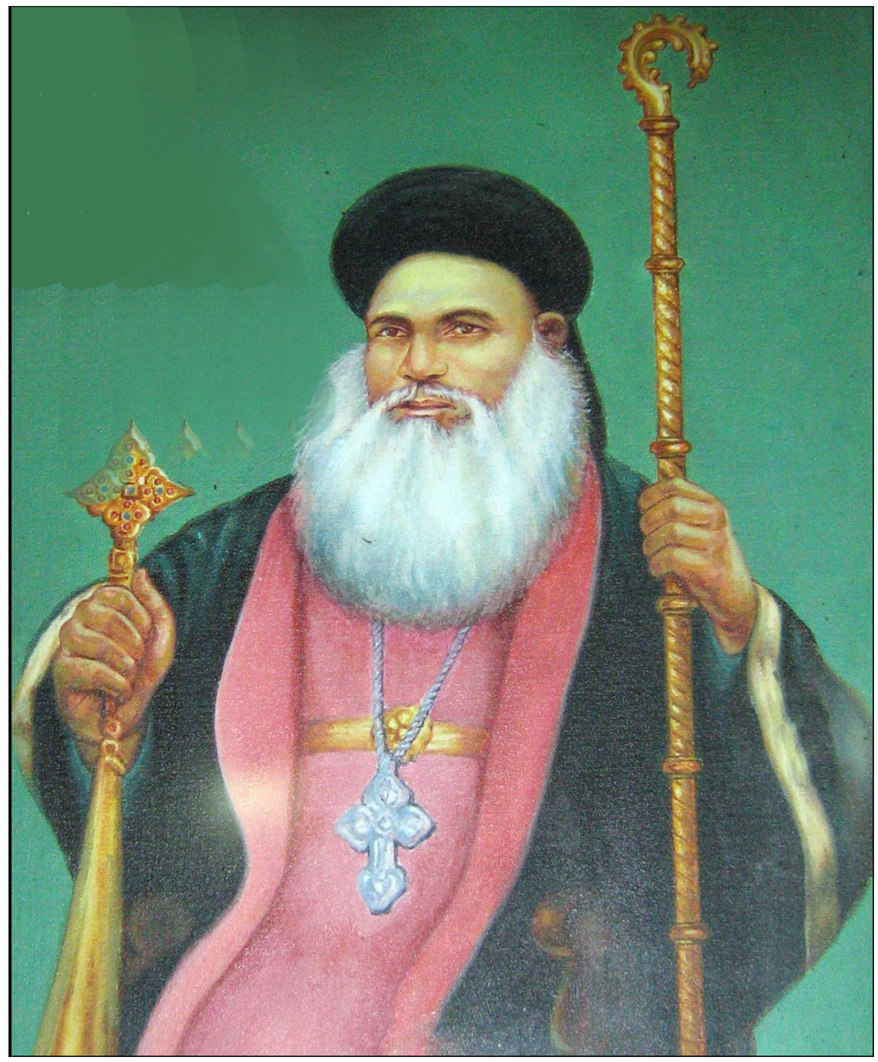

അവൻ പരുമല സിമിനാരിയിൽ പോയി... (കണ്ടനാട് രേഖ-കോനാട്ട് മല്പ്പാന്റെ ശരി തർജ്ജമ)

യൂയാക്കിം കത്തനാർ അക്കാലത്ത് തന്നെ പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചിരുന്നു എന്ന് വേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. ശെമ്മാശന്മാരെ സുറിയാനി പഠിപ്പിച്ച് വളരെക്കാലം കണ്ടനാട്, കടുംഗമംഗലം എന്നീ പള്ളികളിൽ മല്പനായി താമസിച്ചു. ചക്കരക്കടവ്, തൃപ്പൂണിത്തുറ എന്നീ പള്ളികളിലും അദ്ദേഹം മല്പാനായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. വട്ടശ്ശേരിൽ മല്പാനോടൊപ്പം ശക്തമായി നിലയുറപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു എന്നതിന്റെ തെളിവാണ് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി മെത്രാൻ സ്ഥാനമേൽക്കാൻ ഊർശ്ലേമിലേക്ക് പോയപ്പോൾ അക്കൂട്ടത്തിൽ യൂയാക്കിം കത്തനാരും ചേർന്നുപോയി എന്നത്.

1908-ൽ യറുശലേമിലേക്ക് നടത്തിയ ഈ യാത്രയിൽ തന്നെയാണ് യൂയാക്കിം കത്തനാർ റമ്പാൻ സ്ഥാനമേൽക്കുന്നത്. മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് അബ്ദുള്ളാ രണ്ടാമൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായാണ് അന്ന് യറുശലേമിൽ വച്ച് അദ്ദേഹത്തെ റമ്പാനാക്കുന്നത്. പരുമല സെമിനാരിയൽ ദീർഘനാൾ കത്തനാരായും റമ്പാനായും അദ്ദേഹം താമസിച്ചു ശുശ്രൂഷിച്ചു പോന്നു എന്ന് *കാരുചിറെ ഗീവറുഗീസ് റമ്പാന്റെ ഡയറിബുക്ക് എന്ന പ.ഗീവർഗീസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ സഭാജീവിത നാൾവഴിയിൽ* കാണവുന്നതാണ്. പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ എല്ലാ പെരുന്നാളുകളിലും യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (കത്തനാർ, റമ്പാൻ സ്ഥാനങ്ങളിലായിരുന്നപ്പോഴും) ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് സഭാജീവിത നാൾവഴി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്; *...19-ന് വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസു റമ്പാനും കഥാനായകനും കരവട്ടുവീട്ടിൽ യൂയാക്കിം കത്തനാരും കൂടിയും 20-ന് മാർ ഈവാ*

നിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും കഥാനായകനും യൂയാക്കിം കത്തനാരും കൂടിയും മൂന്നിന്മേൽ കുർബാന ചൊല്ലി... ...അവിടെ അപ്പോൾ അബ്ദേദു മിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസു ബാവായും ശീമ റമ്പാച്ചൻമാർ 3 പേരും കല്ലാച്ചേരിൽ മെത്രാച്ചനും കരവട്ടുവീട്ടിൽ യൂയാക്കിം റമ്പാനും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു... മലങ്കരയുള്ള മിക്ക പള്ളികളും പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കൂടെ സന്ദർശിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അവസരം ലഭിച്ചു.

1913 ഫെബ്രുവരി 09 / മകരം 27 (സു.ക.)/1088 മകരം 28 ഞായറാഴ്ച ചെങ്ങന്നൂർ പഴയ സുറിയാനി പള്ളിയിൽവച്ച് മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് അബ്ദേദ് മശിഹാ രണ്ടാമൻ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ *'മാർ ഈവാനിയോസ്'* എന്ന പേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തയായി സ്ഥാനാഭിഷേകം ചെയ്തു. ഇതോടൊപ്പം വാകത്താനം കാരുചിറ ഗീവർഗീസ് മാർ പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലിത്തായും (ഗീവർഗീസ് പ്രഥമൻ) വാഴിക്കപ്പെട്ടു. മാർ ബസേലിയോസ് പൗലോസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ദിവന്നാസിയോസ്, കല്ലാശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് (ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ) എന്നിവർ സഹകാർമ്മികരായിരുന്നു.

പരുമല സെമിനാരിയിൽ താമസിച്ച് തുമ്പമൺ, കണ്ടനാട് എന്നീ ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിച്ചു. ഒന്നാം കാതോലിക്കായായിരുന്ന പ. മുറിമറ്റത്തിൽ ബസേലിയോസ് പൗലോസ് പ്രഥമന്റെ കബറടക്കത്തിന് സഹകാർമ്മികനായും യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവ് ഉണ്ടായിരുന്നു; *...19-ന് വെള്ളിയാഴ്ച കാലത്തു 7 മണിക്ക് പാമ്പാക്കുട ചെറിയപള്ളിയിൽ വെച്ച് കിഴക്കിന്റെ കാതോലിക്കാ ബാവാ കാലം ചെയ്തു. ഈയാണ്ട് ചിങ്ങം 31-ന് നിരണത്തു പള്ളിയിൽ വെച്ചായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തെ സ്ഥാനത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതു. കബറടക്കം 20-ന് ശനിയാഴ്ച മലങ്കര ഇടവകയുടെ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായും അനേകം പട്ടക്കാരും ജനങ്ങളും കൂടി നടത്തി...*

പിന്നീട് മുന്നോട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം അല്പം ക്ലേശപൂർണ്ണമായിരുന്നു വാതരോഗം വല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തെ പിടിപെട്ടിരുന്നു. അനാരോഗ്യം മൂലം പലപ്പോഴും ഇരിപ്പും കിടപ്പുമായി തന്നെ സമയം ചിലവഴിച്ചു എങ്കിലും സുപ്രധാനമായ എല്ലാ മുഹൂർത്തങ്ങളിലും തന്റെ അനാരോഗ്യത്തെ വകവയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹം ചെന്നു ചേർന്നിരുന്നു എന്നതിന്റെ ഉദാഹരണമാണ് രണ്ടാം കാതോലിക്കായുടെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിന് അദ്ദേഹം ചെന്നത്. 1925 ഏപ്രിൽ 30 വ്യാഴാഴ്ച്ച നിരണം പള്ളിയിൽ വച്ച് മാർ ബസേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ സ്ഥാനാരോഹണ ശുശ്രൂഷയിൽ സഹകാർമ്മികത്വം വഹിച്ചു. 1925 മെയ് 1 വെള്ളിയാഴ്ച നിരണം പള്ളിയിൽവച്ച് ബഥനിയുടെ ഗീവർഗീസ് മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായുടെ സ്ഥാനാഭിഷേക ശുശ്രൂഷയിൽ സഹകാർമികത്വം വഹിച്ചു.

കണ്ടനാട് കർമ്മേൽ കുരിശുപള്ളി ദയറായായിട്ട് മാറ്റുന്നത് യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ശ്രമഫലമായാണ്. 1829-ൽ ആണ് ഇപ്പോഴത്തെ ദയറായുടെ സ്ഥലത്ത് ഒരു കുരിശു സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നത്. പിന്നീട് മാർ ഈവാനിയോസ് മാർ കുറിയാക്കോസ് സഹദായുടെ നാമത്തിൽ അവിടെ ഒരു പള്ളി സ്ഥാപിച്ചു ആദ്യമായി വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം അവിടെ ഒരു ദയറാ സ്ഥാപിച്ച് അവിടെ താമസമാക്കി. അനേകർക്ക് പട്ടത്വം നല്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. ബഥനിയുടെ അലക്സിയോസ് മാർ തേവോദോസിയോസ്, മൂക്കഞ്ചേരിൽ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് എന്നീ പിതാക്കന്മാർക്ക് കശ്ശീശ്ശാ പട്ടം നൽകിയത് ഈ പിതാവാണ്.

ഒരു തികഞ്ഞ സുറിയാനി പണ്ഡിതനും വേദപുസ്തക നിരൂപകനമായിരുന്ന അദ്ദേഹം വളരെ സാധുവും പരമാർത്ഥിയും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ സ്വതവേയുള്ള മുൻശുണ്ഠിയും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. റീത്ത് പ്രസ്ഥാനത്തോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിർപ്പും അധിനിവേശശ്രമങ്ങളോടും അടിമത്വമനോഭാവത്തോടുമുള്ള ശക്തമായ വിയോജിപ്പും അവസാനകാലം വരെ അദ്ദേഹം പുലർത്തിയിരുന്നു. തന്റെ പിൻഗാമികളാക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നവർ പോലും കൂറുമാറിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം സ്ഥിതപ്രജ്ഞനായിത്തന്നെ ജീവിതാന്ത്യംവരെ തുടർന്നു.

ജീവിത സായാഹ്നത്തിൽ വാതരോഗബാധിതനായതിനെ തുടർന്ന് ഏറെ കഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നാണ് വാമൊഴിയായി ലഭിച്ച അറിവുകളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. കിടപ്പിലായ അദ്ദേഹത്തിന് അക്കാലത്ത് അനേകം നിന്ദകളും ആക്ഷേപങ്ങളും സഹിക്കേണ്ടിവന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വാതരോഗം പിന്നീട് കലശലാകുകയും ഏറെ വേദനയനുഭവിക്കുകയും ചെയ്ത് 67-മത്തെ വയസ്സിൽ 1925 ജൂൺ 6 ശനിയാഴ്ച പരുമല പള്ളിയിൽ വച്ച് രാവിലെ 10 മണിക്ക് കാലം ചെയ്തു; *...24-നു പരുമല താമസിച്ചിരുന്ന 2 കൊല്ലത്തിലധികമായി വാതരോഗ പീഡിതനായി കിടന്നിരുന്ന കണ്ടനാട്, തുമ്പമൺ എന്നീ ഇടവകകളുടെ മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ 10 മണിക്ക് കാലം ചെയ്തു. ...ഒരു മണി മുതൽ കൊഹനൈത്താ ശുശ്രൂഷ കഴിക്കുകയും 4 മണിക്കു അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു. പരുമല പള്ളിയുടെ വടക്കേറാന്തലിൽ ഒരുക്കിയിരുന്ന കബറിൽ മൃതശരീരം അടക്കുകയും ചെയ്തു. അടുത്ത ഇടവകകളിലെ ചില പട്ടക്കാരും ശെമ്മാശൻമാരും സന്ധ്യയോടു കൂടി ബഥനി എപ്പിസ്കോപ്പാ മാർ ഈവാനിയോസും വന്നിരുന്നു.*

പരുമല പ. പത്രോസ് പൗലോസ് ശ്ലീഹന്മാരുടെ പള്ളിയിൽ, തന്റെ ഗുരുവിന്റെ സവിധത്തിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുവാനുള്ള ഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തിന് ലഭ്യമായി. രണ്ട് പേരും വടക്കർ, അയൽപക്കകാർ, ബന്ധുക്കൾ, അവരിരുവരും തെക്ക് ഒരേ സ്ഥലത്ത് വിശ്രമിക്കുന്നു. സഭാചരിത്രപഞ്ചാനൻ ഇസഡ്. എം. പാറേട്ട് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവത്തെ വളരെ കൃത്യമായി നിർവചിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്; *....അബ്ദൽമിശിഹാ പാത്രിക്കീസിൽ നിന്ന് മെത്രാൻ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ച കണ്ടനാട്ടു കരോട്ടുവീട്ടിൽ യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് വലിയ ശക്തിയുള്ള ആളല്ലായിരുന്നു.* ***എങ്കിലും നിന്നിടത്ത് ഉറച്ചു നിൽക്കാനുള്ള തന്റേടമൊ തറവാടിത്തമൊ ഉണ്ടായിരുന്നു.*** *1100 മേടം 18-ാം തീയതി നിരണം പള്ളിയിൽവച്ച് രണ്ടാമത്തെ കാതോലിക്കോസിന്റെ സ്ഥാനാരോഹണകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ച സുന്നഹദോസിലെ ഒരംഗമായി ചെയ്യേണ്ടതെല്ലാം, രോഗാവസ്ഥയിൽ ആയിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹം യഥാവിധി നിർവ്വഹിച്ചു...*

നിലപാടുകളിൽ ഉറച്ചുനിന്ന, കരുത്തനായ ഒരു സഭാ നേതാവ്, തികഞ്ഞ സഭാസ്നേഹി, പണ്ഡിതൻ, സ്വാതികൻ ചെറിയകാലഘട്ടമാണെങ്കിലും അക്കാലം സുരഭിലമാക്കി കടന്നുപോയ ഒരു യോഗിവര്യൻ, ഇന്ന് പലർക്കും ഇല്ലാത്ത *തന്റേടവും തറവാടിത്തവും നിലപാടും* ഉണ്ടായിരുന്ന ഉത്തമനായ നസ്രാണി, ഇനിയും അറിയപ്പെടാത്ത, എഴുതപ്പെടാത്ത, ഒരിക്കലും ആരും അറിയാനിടയില്ലാത്ത ചരിത്രസത്യങ്ങളെ ആയാറിൽ കോറിയിട്ട് കരോട്ടുവീട്ടിൽ യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ദീപ്തസ്മരണകൾ ഇനിയും ജ്വലിക്കട്ടെ. പരുമല പുണ്യാവന്റെ ചാരെ; തന്റെ ഗുരുവിന്റെ മഹാവിശുദ്ധിയോട് ചേർന്ന് അദ്ദേഹം നമുക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കും...

❑

പുസ്തകം

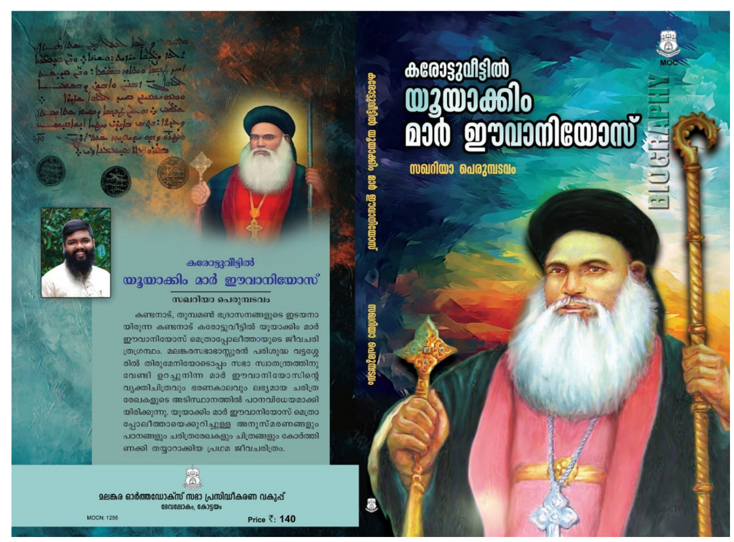

യൂയാക്കിം മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത

സഖറിയാ പെരുമ്പടവം

Publishers: MOC Publications, Kottayam

Price: 140.00

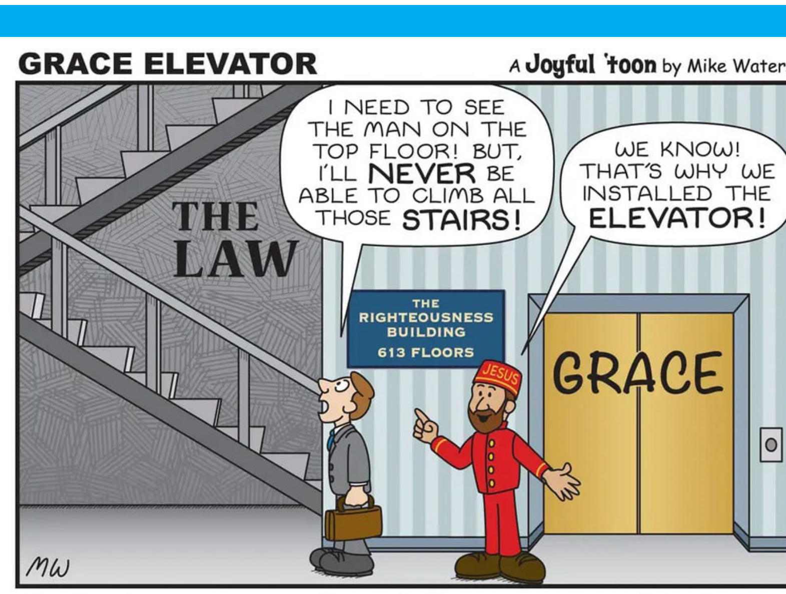

For the law was given through Moses; grace and truth came through Jesus Christ. – JOHN 1:17 NIV

ലഹരി വിപത്തിനെതിരെ കോൺക്ലേവുമായി മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭ

ഡ്രഗ്സിറ്റ് ലോഗോ പ്രകാശനം ചെയ്തു

പരുമല: സമൂഹത്തിൽ വർധിച്ചുവരുന്ന ലഹരി - മയക്കുമരുന്ന് ഉപയോഗത്തിനെതിരെ ബോധവൽക്കരണവുമായി മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭ. ഡ്രഗ്സിറ്റ് സമ്മിറ്റ് (DRUXIT SUMMIT) എന്ന പേരിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന ഏകദിന കോൺക്ലേവ് ജൂൺ 14 ശനിയാഴ്ച്ച സഭാ ആസ്ഥാനമായ കോട്ടയം ദേവലോകം കാതോലിക്കേറ്റ് അരമനയിൽ നടക്കും. മഹാരാഷ്ട്ര ഗവർണർ സി. പി. രാധാകൃഷ്ണൻ മുഖ്യാഥിതിയാകും. മത, സാമുദായിക, സാംസ്ക്കാരിക രംഗത്തെ പ്രമുഖർ രാവിലെ 10 മുതൽ വൈകുന്നേരം 4 വരെ നടക്കുന്ന കോൺക്ലേവിന്റെ ഭാഗമാകും. സഭയുടെ മാനവ ശാക്തീകരണ വകുപ്പിന്റെ ലഹരിവിരുദ്ധ ക്യാംപയിൻ ആയ ഡ്രക്സിറ്റ് പ്രോഗ്രാമിന്റെ നവീകരിച്ച ലോഗോയുടെ പ്രകാശനം പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാ ബാവാ പരുമലയിൽ നിർവഹിച്ചു.

Benelux and France Family Conference Launched in Paris: The First Family Conference for the Benelux and France region was officially launched in Paris, following the Feast of St. Mary's Church Paris. The conference is scheduled for May 23rd and 24th, 2026. The launch of the conference was marked by the release of its poster, unveiled by Geevarghese Mar Coorilos in the presence of Yuhanon Mar Policarpose, Dr. Alexios Mar Eusebius, Dr. Joshua Mar Nicodimos, and Dr. Geevarghese Mar Theophilos. Also in attendance were Fr. Yaunan Mulamoottil Cor Episcopa, Fr. George Abraham (Jijo), and Fr. Aashu Alexander Mattackal.

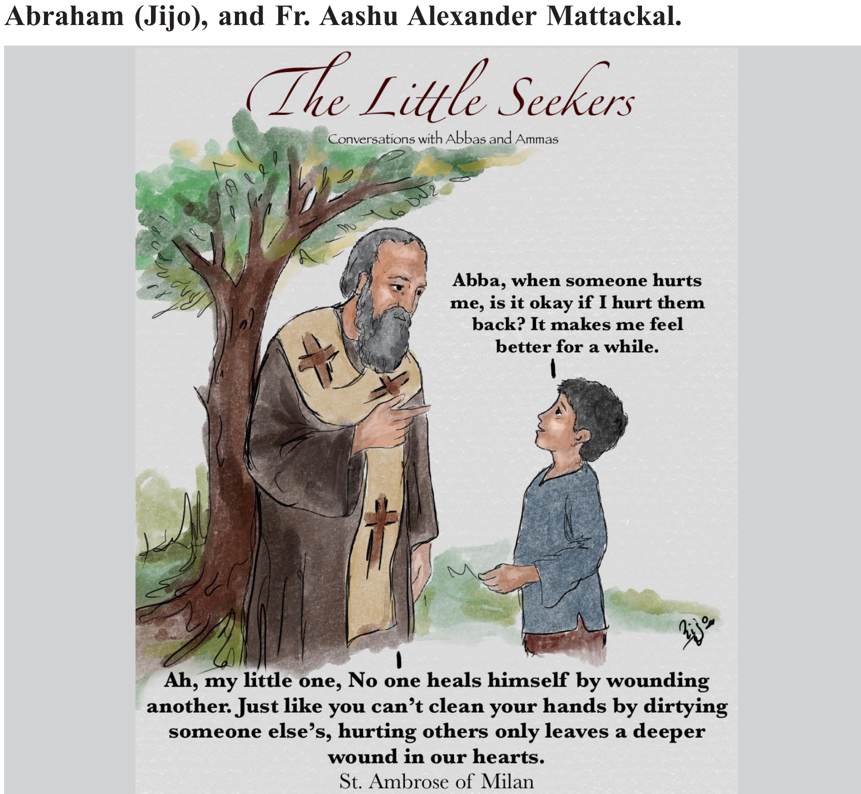

ഉറവുകൾ

വിളക്കു മരങ്ങൾ

ഫാ. ലിജോ തൂക്കനാൽ

പിളർന്ന അഗ്നി നാവുകൾ ശിഷ്യരുടെ ശിരസ്സിന്മേൽ ആവസിച്ചു എന്ന സാക്ഷ്യമുണ്ട് വേദത്തിൽ. ശരിക്കും കുറെപേർ വിളക്കുകളായി മാറിയ ദിവസമാണ് പെന്തിക്കോസ്തി. ഇത്രയും കാലം വിളക്കിന്റെ രൂപം ശരിപ്പെടുത്തുന്ന പ്രക്രിയയിലായിരുന്നു. തമ്പുരാന്റെ ഒപ്പമുള്ള നടപ്പും സംസാരവും ഇണക്കവും പിണക്കവുമെല്ലാം ഈ മാറ്റത്തിന് കാരണമായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നാണ് ആ വിളക്കിൽ തിരി തെളിഞ്ഞത്.

ശിരസോളം വെളിച്ചമുള്ളവരാവുക എന്നതാണ് ഈ ദിവസത്തിന്റെ ദൂത്. ഇരുണ്ടുപോയ വിചാര - ബോധ തലങ്ങളിലേക്കൊക്കെ ഇത്തിരി വെട്ടം വെയ്ക്കുവാൻ ഉള്ള അഹ്വാനംകൂടി ഉണ്ട് ഈ ദിവസത്തിന്. നിരൂപണങ്ങളെ സ്ഫുടം ചെയ്യുന്ന വിശുദ്ധ റൂഹായുടെ വെളിച്ചവും ചൂടും ഉണ്ടാവട്ടെ. അഗ്നി ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമാണ് ഒരു പാത്രം വിളക്കാവുകയുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ അതൊരു അലങ്കാര വസ്തു മാത്രമാണ്.ഉള്ള വെളിച്ചത്തെ തല്ലിക്കെടുത്തി അലങ്കാര വസ്തു ആക്കാനുള്ള ശ്രമമുണ്ട് എല്ലായിപ്പോഴും. ഒരു കാഴ്ചവസ്തു എന്നതിനപ്പുറത്തേക്ക് ഒരു നോട്ടം പതിഞ്ഞിട്ടില്ല. 'നിങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചമാണ്' എന്ന് തമ്പുരാൻ അവരെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞത് ഇപ്പോഴാണവർക്ക് പിടി കിട്ടിയത്. ശിരസ്സിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങിയ അഗ്നി കണ്ടപ്പോളാണ് ആ വചനം കേട്ട് മറന്നവർക്കും പൊരുൾ തിരിഞ്ഞത്.അഗ്നിയിറങ്ങി അവരിലെ ഭയത്തെയും അഹംഭാവത്തെയും ഒക്കെ ഉരുക്കി കളഞ്ഞു. അവർക്ക് ധൈര്യം നൽകി. അല്ലെങ്കിലും ഇത്തിരി വെട്ടമുള്ളപ്പോഴാണ് ഭയം കൂടാതെ സംസാരിക്കാനും ഒക്കെ ആവുക അല്ലേ?

എന്തിനായിരിക്കും ഒരു അഗ്നി അവരുടെ ശിരസ്സിന്മേൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങിയത്. മറ്റൊന്നിനു വേണ്ടിയല്ല. ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തികൾക്ക് മീതെ ഒരു ദൈവീക പ്രകാശം പരിലസിക്കണം എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ നിൽക്കുന്ന ഇടവും ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളും ഒക്കെ പരാതികളുടെ കൂമ്പാരം ആയിരിക്കും. ആ ധൂർത്തപുത്രന്റെ ഉപമയിലെ മൂത്ത പുത്രൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ കണക്കെ അടിമവേല ചെയ്ത ആടിനെ പോലെ അലഞ്ഞു എന്ന സ്പർദ്ധയുള്ള വാക്കുകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കും. അതിനൊക്കെ വേണ്ടിയാണ് തമ്പുരാൻ അവരെ വിളിച്ച് നേരത്തേ പറഞ്ഞത്. നിങ്ങൾ പോകുന്ന ഇടങ്ങളിൽ ഉള്ള സാഹചര്യങ്ങളുമായി പരുവപ്പെടണം എന്ന്. വെളിച്ചമുള്ളിടത്താണ് അത്തരം അഡ്ജസ്റ്റ്മെന്റുകൾ സാധ്യമാകുന്നത്. ഇല്ലെങ്കിൽ തപ്പിയും തടഞ്ഞും തട്ടി വീണും ഒക്കെ എത്രകാലമാണ് ജീവിതം മുന്നോട്ടു പോവുക.

വിളക്കാണ് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു നടക്കുമ്പോഴും സംസാരിക്കുമ്പോഴും ആളുകൾ ശിരസ്സിലേക്ക് ഒക്കെ നോക്കുന്നുണ്ട്ട്ടോ. ഇത്തിരി വെട്ടമെങ്കിലും അതിലുണ്ടോ എന്ന് തന്നെയാണ് ആ നോട്ടം. പോകെ പോകേ അത് വെറും ചമയം മാത്രമാണെന്ന് മനസ്സിലായി തുടങ്ങിയവർ അകലം പാലിക്കുന്നുമുണ്ട്. ശിരസ്സിൽ വെളിച്ചമുള്ളവരാവുക അപ്പോൾ മാത്രമേ ചെന്ന് നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം പ്രകാശമുണ്ടാകു. വിളക്കിന്റെ ധർമ്മം പിന്നെ എന്താണ്. ഒത്തിരി ദൂരത്തേക്ക് അല്ല ആയിരിക്കുന്ന ചെറിയ ചുറ്റളവിൽ പ്രകാശം പരത്തുക. വെട്ടമില്ലാത്തവരുടെ ചെയ്തികളും കൂട്ടയിടികൾക്കും ഉദാഹരണങ്ങൾ തപ്പി അധികം ദൂരത്തേക്ക് പോകേണ്ടി വരുന്നില്ല ഇപ്പോൾ. ഇത്തിരി വെട്ടം ശിരസ്സിലുള്ളവരുടെ ചെയ്തികൾ കാണാൻ തന്നെ ഒരു ചേലുണ്ട്. ഉള്ളിലെ കനിവിന്റെ എണ്ണയുടെ തെളിച്ചമാണത്. ആ കനിവ് ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ആളിപ്പടർന്ന് വേഗം കരിന്തിരി പുകയുന്നത്. ചുറ്റുവട്ടങ്ങളിലേക്ക് നോക്കിക്കൊള്ളു, മുനിഞ്ഞ് കത്തുന്ന തിരികൾ കരിമ്പുകകളുടെ ഗന്ധവും പരിസരങ്ങളെ വല്ലാതെ മുഷിപ്പിച്ച് തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

ഇനിയും വെളിച്ചം കടക്കാത്ത നിനവുകളിലേക്കും നിരൂപണങ്ങളിലേക്കും എല്ലാം വെളിവുണ്ടാകട്ടെ.

❑

Malankara Orthodox Church Delegation Meets H.H. Pope Tawadros II in Cairo

Cairo: Dr. Yuhanon Mar Diascoros and Metropolitan Abraham Mar Stephanos were graciously received by His Holiness Pope Tawadros II at the Papal Residence in Cairo. The Metropolitans conveyed the love, prayers, and warm greetings of His Holiness Baselios Marthoma Mathews III, Catholicos of the East and Malankara Metropolitan, to the head of the Coptic Orthodox Church.

During the meeting, the Metropolitans delivered a personal message from His Holiness the Catholicos in response to the joint letter sent earlier by His Holiness Pope Tawadros II and His Holiness Catholicos Aram I, Catholicos of the Armenian Orthodox Church of the Great House of Cilicia, on May 25, 2025. This exchange of letters reflects the deep bonds of fraternity and mutual concern shared among the ancient Oriental Orthodox Churches.

During the meeting, His Holiness the Pope expressed his anticipation for an upcoming visit by His Holiness Catholicos Baselios Marthoma Mathews III to Cairo in the near future, in order to discuss the situation of the Indian Church. He emphasized the importance of working toward the common good and preserving the spirit of unity in the sister church.

The meeting was attended by His Eminence Metropolitan Thomas, Metropolitan of Qousia and Mir, and Deacon Joseph Reda, Deacon to H.H. Pope Tawadros II.

പുസ്തകം

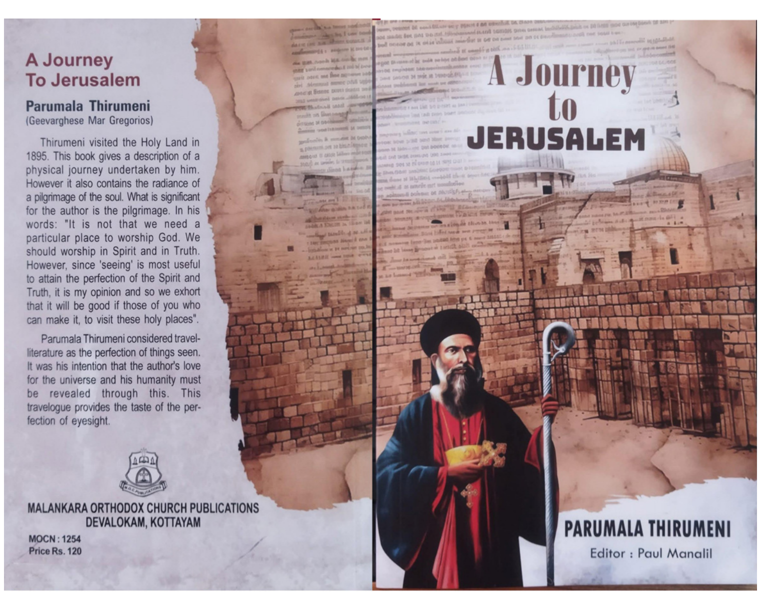

Translation of the first travelogue in malayalam, 'Oorslem Yatravivaranam', written by Parumala Thirumeni. New edition is published by MOC Publcations, Kottayam.

ലഹരിക്കെതിരെ കോൺക്ലേവുമായി മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭ

കോട്ടയം: സമൂഹത്തിൽ വർധിച്ച് വരുന്ന ലഹരി - മയക്കുമരുന്ന് ഉപയോഗത്തിനെതിരെ ബോധവൽക്കരണവുമായി മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭ. ഡ്രഗ്സിറ്റ് സമ്മിറ്റ് എന്ന് പേരിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന ഉച്ചകോടി 2025 ജൂൺ 14 ശനിയാഴ്ച്ച രാവിലെ 10 മണി മുതൽ സഭാ ആസ്ഥാനമായ കോട്ടയം ദേവലോകം കാതോലിക്കേറ്റ് അരമനയിൽ നടക്കും. ഉച്ചയ്ക്ക് 3 മണിക്ക് മഹാരാഷ്ട്ര ഗവർണർ സി. പി. രാധാകൃഷ്ണൻ കോൺക്ലേവ് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യും. പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് തൃതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ അധ്യക്ഷത വഹിക്കും. സഭയുടെ മാനവ ശാക്തീകരണ വിഭാഗം പ്രസിഡന്റ് ഗീവർഗീസ് മാർ കൂറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്വാഗതം ആശംസിക്കും.

ഡോ. ജോസഫ് മാർ ബർണബാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, മാർ ജേക്കബ് മുരിക്കൻ, ബിഷപ്പ് റവ. ഡോ. മലയിൽ സാബു കോശി ചെറിയാൻ, ശ്രീമദ് സ്വാമി വിശാലാനന്ദ, ഷഫീഖ് മന്നാനി എന്നിവർ ആശംസകൾ നേരും. സഭയുടെ മാനവ ശാക്തീകരണ വിഭാഗം ഡയറക്ടർ ഫാ. പി. എ. ഫിലിപ്പ് നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തും.

കോൺക്ലേവിന്റെ ആദ്യ സെഷൻ സംവിധായകൻ ബ്ലെസി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യും. സഭയുടെ വൈദിക ട്രസ്റ്റി ഫാ. ഡോ. തോമസ് വർഗീസ് അമയിൽ സ്വാഗതം ആശംസിക്കും. പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാ ബാവാ അധ്യക്ഷത വഹിക്കും. വിഴിഞ്ഞം പോർട്ട് മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ ഡോ. ദിവ്യ എസ് അയ്യർ ഐ.എ.എസ്. മുഖ്യസന്ദേശം നൽകും. തുടർന്ന് വിഷയാവതരണം നടക്കും. കുട്ടിക്കാനം മരിയൻ കോളജ് മുൻ പ്രിൻസിപ്പൽ ഡോ. റൂബിൾ രാജ്, മദ്യമുക്തി പ്രസ്ഥാനം നേതാവും സമൂഹ്യപ്രവർത്തകനുമായ പ്രൊഫ. സി. മാമച്ചൻ, കോട്ടയം മെഡിക്കൽ കോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ ഡോ വർഗീസ് പി. പുന്നൂസ് എന്നിവർ പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കും. കോട്ടയം വൈദിക സെമിനാരി പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ. ഡോ. ജോൺ തോമസ് കരിങ്ങാട്ടിൽ മോഡറേറ്ററാകും. സഭയുടെ അൽമായ ട്രസ്റ്റി റോണി വർഗീസ് ഏബ്രഹാം നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തും.

ലഹരിക്കെതിരായ പോരാട്ടം മലങ്കരസഭയുടെ സാമൂഹികവും ആത്മീയവുമായ ഉത്തരവാദിത്വമാണെന്ന് പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് തൃതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ വാർത്താസമ്മേളനത്തിൽ പറഞ്ഞു. എല്ലാ മത-സാമുദായിക-രാഷ്ട്രീയ-സന്നദ്ധ സംഘടനകളും ഈ മഹാവിപത്തിനെ തുടച്ച് നീക്കാൻ രംഗത്തിറങ്ങണം. സഭയുടെ ദേവാലയങ്ങളിലും, വിദ്യാലയങ്ങളിലും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായുള്ള ബോധവൽക്കരണ പരിപാടികൾ തുടരുമെന്നും പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാ ബാവാ പറഞ്ഞു. ഡ്രഗ്സിറ്റ് ഉച്ചകോടിയുടെ ഭാ?ഗമായി കോട്ടയം നഗരത്തിൽ ലഹരിവിരുദ്ധ സന്ദേശമുയർത്തി ഫ്ളാഷ് മൊബുകൾ വരും ദിവസങ്ങളിൽ സംഘടിപ്പിക്കും.

മലങ്കരസഭാ ആസ്ഥാനമായ ദേവലോകം കാതോലിക്കേറ്റ് അരമനയിൽ നടന്ന വാർത്താസമ്മേനത്തിൽ പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് തൃതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ, സഭയുടെ മാനവ ശാക്തീകരണ വിഭാഗം പ്രസിഡന്റ് ഗീവർഗീസ് മാർ കൂറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, മാധ്യമ വിഭാഗം പ്രസിഡന്റ് ഡോ. യൂഹാനോൻ മാർ ദീയസ്ക്കോറോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, വൈദിക ട്രസ്റ്റി ഫാ. ഡോ. തോമസ് വർഗീസ് അമയിൽ, അൽമായ ട്രസ്റ്റി റോണി വർഗീസ് ഏബ്രഹാം, മലങ്കര അസോസിയേഷൻ സെക്രട്ടറി അഡ്വ. ബിജു ഉമ്മൻ, മാനവ ശാക്തീകരണ വിഭാഗം ഡയറക്ടർ ഫാ. പി. എ. ഫിലിപ്പ് എന്നിവർ പങ്കെടുത്തു.

◆ സമാധാനത്തിന്റെ മനുഷ്യർ ചുരുക്കവും കലഹത്തിന്റെ പുത്രന്മാർ വളരേയും ആകുന്നു. അത് ഒടുക്കകാലമാകകൊണ്ടായിരിക്കാം.

◆ നാം ചെയ്യുന്നതു ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു എന്നിരുന്നാൽ മതി. അപ്പോൾ നമുക്കു തന്നിൽനിന്നു പ്രതിപകരം കിട്ടും.

- പ. പരുമല തിരുമേനി

Meeting with The Apostolic Vicar of Northern Arabia, Bishop Aldo Berardi & Geevarghese Mar Coorliose along with Fr. Jacob Thomas - Vicar, Fr. Thomaskutty P. N., Assistant Vicar, Fr. Rinil Peter, Managing Committee 2025 at the Cathedral of Our Lady of Arabia, Kingdom of Bahrain on 01 July 2025.

പുസ്തകം

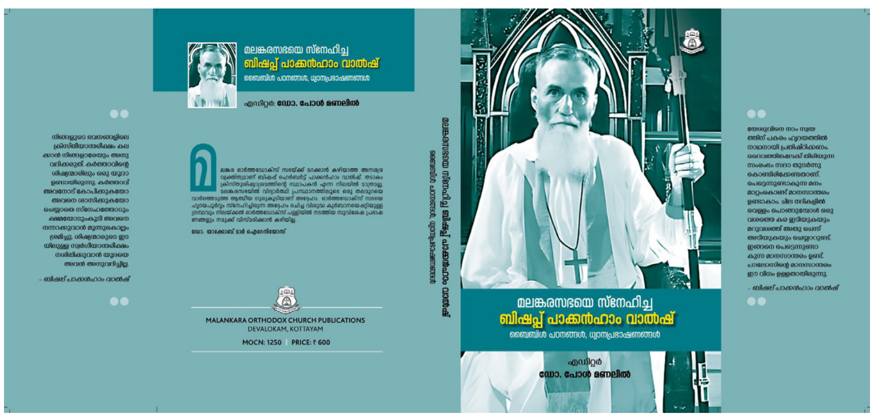

മലങ്കരസഭയെ സ്നേഹിച്ച ബിഷപ്പ് പാക്കൻഹാം വാൽഷ്

ബൈബിൾ പഠനങ്ങൾ, ഗാനപ്രഭാഷണങ്ങൾ

എഡിറ്റർ: **ഡോ. പോൾ മണലിൽ**

പ്രസാധകർ: **എം.ഒ.സി. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം**

വില: 600 രൂപ

പുസ്തകം

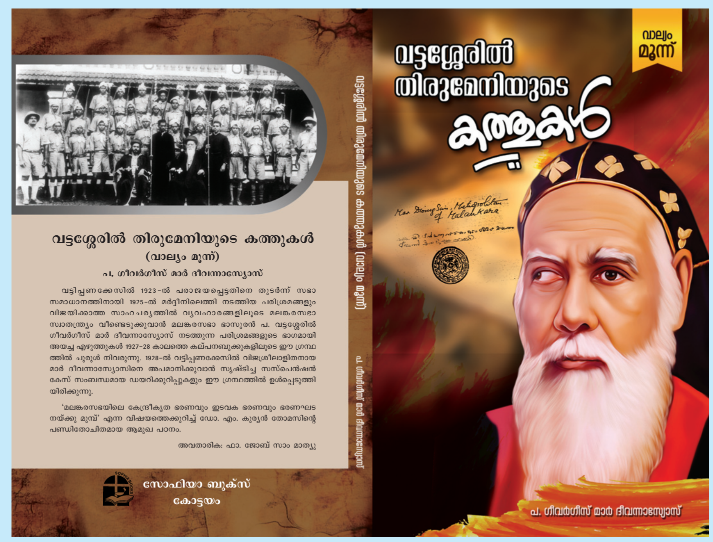

വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ കത്തുകൾ (വാല്യം 3)

എഡിറ്റർ: ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്

വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ 1923-ൽ പരാജയപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്ന് സഭാ സമാധാനത്തിനായി 1925-ൽ മർദ്ദീനിലെത്തി നടത്തിയ പരിശ്രമങ്ങളും വിജയിക്കാത്ത സാഹചര്യത്തിൽ വ്യവഹാരങ്ങളിലൂടെ മലങ്കരസഭാ സ്വാതന്ത്ര്യം വീണ്ടെടുക്കുവാൻ മലങ്കരസഭാ ഭാസുരൻ പ. വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് നടത്തുന്ന പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഭാഗമായി അയച്ച എഴുത്തുകൾ 1927-28 കാലത്തെ കല്പനബുക്കുകളിലൂടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചുരുൾ നിവരുന്നു. 1928-ൽ വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ വിജശ്രീലാളിതനായ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ അപമാനിക്കുവാൻ സൃഷ്ടിച്ച സസ്പെൻഷൻ കേസ് സംബന്ധമായ ഡയറിക്കുറിപ്പുകളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

‘മലങ്കരസഭയിലെ കേന്ദ്രീകൃത ഭരണവും ഇടവക ഭരണവും ഭരണഘടനയ്ക്കു മുമ്പ്’ എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഡോ. എം. കുര്യൻ തോമസിന്റെ പണ്ഡിതോചിതമായ ആമുഖ പഠനം.

അവതാരിക: ഫാ. ഡോ. ജോബ് സാം മാത്യു

പ്രസാധകർ: സോഫിയാ ബുക്സ്, തിരുനക്കര, കോട്ടയം ഫോൺ: 7012270083

വില: 250 രൂപ.

“വി. കുർബ്ബാനവേളയിലുള്ള ആശീർവാദങ്ങളിൽ ആദ്യ മൂന്നു വാഴ്വുകളും കാർമ്മികൻ ഇടതുകൈപ്പത്തി രഹസ്യങ്ങൾക്കുകീഴെ വിരിക്കൂട്ടിൽ തബലൈത്തായുടെ പടിഞ്ഞാറേ വശത്ത് മദ്ധ്യത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ട് പൂർണ്ണമായും പടിഞ്ഞാറോട്ട് തിരിക്കുകയും ഒപ്പം രഹസ്യങ്ങൾ വിശ്വാസികൾക്ക് ഗോചരമാകുന്ന വിധത്തിൽ ത്രോണോസ്സിന്റെ വടക്കുവശത്തേക്ക് മാറിനിൽക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് നിർവ്വഹിക്കണം. നിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ മേനിയോ അംശവസ്ത്രത്തിന്റെയോ ആടയാഭരണങ്ങളുടെയോ ഭംഗി കാണുവാനോ, കാണിക്കുവാനോ അല്ല ശ്രമിക്കേണ്ടത്.”

- ഡാറയിലെ യോഹന്നാൻ

ബാങ്ക് ജപ്തി ചെയ്ത വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വീട് തിരികെ നൽകി തിരുവല്ല എം.ജി.എം. സ്കൂൾ

തിരുവല്ല: വീട് ജപ്തിയായതിനെ തുടർന്ന് ടാർപോളിൻ ഷെഡ്ഡിൽ കഴിയേണ്ടിവന്ന രണ്ട് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും കുടുംബത്തിനും ബാധ്യതകൾ തീർത്ത് താക്കോലും ആധാരവും തിരികെ നൽകി തിരുവല്ല എം.ജി.എം സ്കൂൾ. കാതോലിക്കേറ്റ് ആൻഡ് എം. ഡി സ്കൂൾസ് കോർപ്പറേറ്റ് മാനേജർ ഡോ. ഗബ്രിയേൽ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ നിർദേശപ്രകാരം സ്കൂൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ക്രിയാത്മകമായി ഇടപെടുവാൻ തീരുമാനിക്കുകയായിരുന്നു. മലങ്കര അസോസിയേഷൻ സെക്രട്ടറി അഡ്വ. ബിജു ഉമ്മൻ ബാങ്ക് അധികൃതരുമായി നടത്തിയ ചർച്ചയിൽ പരമാവധി ഇളവുകളോടെ ഒറ്റത്തവണയായി തീർപ്പാക്കാൻ തീരുമാനമായി. വീട് നഷ്ടപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളുടെ യാതന സ്വന്തം വേദനയായി ഏറ്റെടുത്ത അധ്യാപക-അനധ്യാപകർ ചേർന്നാണ് മുഴുവൻ തുകയും ശേഖരിച്ചത്.

പ്രിൻസിപ്പൽ പി. കെ. തോമസ്, ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് ദീപ മേരി ജേക്കബ്, സഭാ മാനേജിങ് കമ്മിറ്റി അംഗം മത്തായി ടി വർഗീസ്, സ്റ്റാഫ് സെക്രട്ടറിമാരായ ഷേർലി തോമസ്, ലീന ഏബ്രഹം തുടങ്ങിയവർ നേതൃത്വം നൽകി.

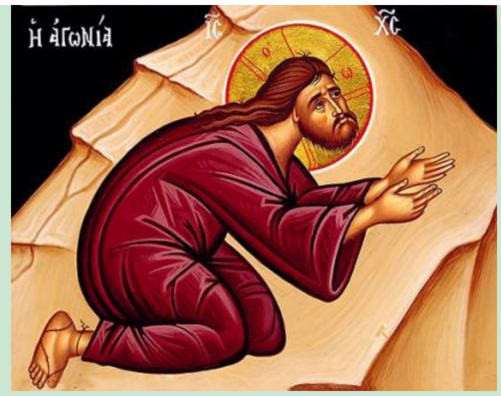

നോമ്പ്

“ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനും ആത്മീയ വളർച്ചക്കും വേണ്ടി, അനുതാപത്തിന്റെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും സമയമായി, സഭ മുഴുവൻ ഒരുമിച്ചു ദൈവ മുമ്പാകെ വരുവാനുള്ള സമയമാണ് നോമ്പ്.

നോമ്പ് ദിവസങ്ങളിൽ മൽസ്യ-മാംസ വർജ്ജനം മാത്രമല്ല ഭക്ഷണവും പാനീയവും കൂടാതെ സന്ധ്യ വരെയോ, സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ 3 മണിവരെയോ ഉപവസിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് സഭ അനുശാസിക്കുന്നത്. അത് ജോലിക്കാരായ അൽമായാർക്ക് പലപ്പോഴും പ്രയാസമാണെന്നുള്ളത് നിസ്തർക്കം തന്നെ.

സഭയുടെ പാരമ്പര്യമനുസ്സരിച്ച് ഏറ്റവും പഴയ നോമ്പുകൾ ബുധനാഴ്ചയും വെള്ളിയാഴ്ചയും ഉള്ളതാണ്. അത് കഴിഞ്ഞാൽ പഴക്കം കൂടുതൽ ഉള്ളത് വലിയ നോമ്പിനാണ്. അപ്പോസ്തോലിക കാനോന 69 ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

‘ഏതെങ്കിലും ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പയോ, കശീശായോ, ശെമ്മാശ്ശനോ, കോറൂരായോ, മെസ്മെറോനോയോ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിന്റെ പരിശുദ്ധ 40 ദിവസത്തെ നോമ്പോ, ആഴ്ചവട്ടത്തിലെ നാലാം ദിവസമോ (ബുധനാഴ്ച) ഒരുക്ക ദിവസമോ (വെള്ളിയാഴ്ച) നോമ്പായി അനുഷ്ഠിക്കാതിരുന്നാൽ, ഏതെങ്കിലും ശരീര രോഗം മൂലമല്ലെങ്കിൽ, അയാളെ സ്ഥാനത്തു നിന്നും നീക്കണം. അല്മായക്കാരനാണെങ്കിൽ മുടക്കണം.”

– ഡോ പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്

(എഡിറ്റോറിയൽ, പുരോഹിതൻ ത്രൈമാസിക, മെയ്-ജൂലായ്, 1988)